QUAESTIONES PLATONICAE

DISSERTATIO INAUGURALIS

QUAM AD SUMMOS IN PHILOSOPHIA HONORES
AB AMPLISSIMO ACADEMIAE ROSTOCHIENSIS
PHILOSOPHORUM ORDINE RITE OBTINENDOS

SCRIPSIT

GUALTHERUS JANELL
MEGALOPOLITANUS

LIPSIAE
TYPIS B. G. TEUBNERI
MCMI

De diss. prob. ad ordinem philos. rettulit

O. KERN prof.

Examen rigorosum habitum est die XXIV. m. Iul. a. MDCCCC.

Argumentum:

Paginarum numeri iidem sunt supplementi vicesimi sexti annalium philologorum.

PARENTIBUS CARISSIMIS

HAS PRIMITIAS

D. D.

AUCTOR.

I.

Platonis ex scriptis quasi quodam sancto augustoque fonte quantae res ad omnes scientias pertinentes manarint quis est quin sciat? Neque erit quin compluribus eius libris perlectis magna delectatione atque admiratione non solum rerum, quae insint, sed etiam dictionis afficiatur. Quantum Platonis generi dicendi investigando iam scriptores veteres se dederint, apparet ex libello περὶ ὕψους; ac nostris quoque temporibus, postquam ab aetate Schleiermacheri studium Platonis praeclarius effloruit, in sermone ac dictione huius scriptoris dialogorum inquirendis multi viri docti versati sunt. Tamen ex his observationibus temporum dialogorum notas peti posse illi nondum intellexerunt.

Quo quidem temporum ordine Platonis libri conscriberentur, iam ex multo tempore enucleare viri docti conati sunt; sed cum omnes a consilio singulorum librorum et a ratione inter illos intercedente profecti essent, maximus ortus est dissensus.

Itaque alia via erat ineunda, qua certiora effici possent. Quem ad finem aptissima est observatio sermonis, quae cum aliis rebus tum eo quod „simplicior est et ad communem intellectum accomodatior, se commendat; hac in re enim nullius opinio, sed soli numeri nudi vim habere possunt" (ab Arnim). Genus dicendi cuiusvis scriptoris ut ipse ab aetate pendet; atque cum ea paulatim mutari solet. De Platone quoque rem ita se habere arbitrari licet. Perlucidum autem est quo quis scriptor maius temporis spatium complectatur, eo dicendi genere singulos eius libros magis inter se differre eoque nos in dictione investiganda ad certiora pervenire posse. Platonis opera ad hanc rationem valde respondent, quod ea, quorum nonnulla satis ampla sunt, ad quinquaginta fere annos pertinent, quo tempore maxime sermo Atticus conformatus est. Illa varia dictionis momenta numeris describenda ad chronologiam constituendam adhiberi possunt. At — ut Dittenbergerum (cf. Hermae tom. XVI. 321 sqq.) sequamur — operam perdamus, nisi de nonnullis quidem sciamus, num hi priores, illi posteriores sint? Sed optimo iure existimari potest Apologiam Socratis aetate Platonis prima ortam, Convivium circa annum 385 conscriptum, Legum duodecim libros opus postremum esse. — Priusquam ad scripta perquirenda procedamus, providendum est, ut tales sermonis proprietates, quae ad chronologiam utiles esse possint, eligantur, omnes autem res, quae casui debeantur, eximantur. Inde apparet postulandum

esse, ut proprietates sermonis, quae quaerendae sint, minime a rebus tractatis pendeant. Atque accedat oportet frequentia proprietatum enucleandarum summa, cum „in parvis numeris semper de casu possit cogitari"; fiant denique oportet observationes variae, quae minime inter se pendeant.

Si hae leges servatae erunt, tum demum certam chronologiam Platonicam nos consecuturos esse sperari potest.

Illam viam, qua aliquid ad temporum ordinem librorum Platonis illustrandum conferrent, complures viri docti inierunt.

Ludovici Campbelli[1]) Scoti dissertationem, qui primus praefationis ad editionem Sophistae et Politici dialogorum p. XIX. sqq. observationes sermonis ad chronologiam adhibitas perscripsit, solum tangimus, cum quaestiones huius viri de Platone optime meriti tantum ad paucos dialogos pertineant. Illo loco vir doctus genus dicendi Sophistae et Politici valde abhorrere a Republica et Phaedro ostendit; in his colloquium, quo omnes qui audirent delectarentur, esse; in illis docendi rationem. Deinde permulta vocabula enumerat, quae plerumque Sophistae Politicique et Legum Timaei Critiae Philebique propria sint. Denique rebus grammaticis, compositione verborum, numeris Sophistam Politicumque Timaeum Critiam Leges proximos esse demonstrare conatur.[2])

Venimus nunc ad Guilelmum Dittenberger, qui Campbellum iam pridem similia egisse nescivit, cum l. a. sermonis Platonici observationes aliquid ad temporis ordinem dialogorum eius auctoris conferre posse demonstraret. Profectus est ab ea sententia quae est quemvis scriptorem annis vertentibus quasi sibi inscium dictionem paulatim immutare. Statim intellexit eas tantum proprietates sermonis esse eligendas, quae minime a rerum tractatarum proprietate penderent. Itaque sibi proposuit particulam μήν inquirendam. Atque invenit I) Critonem Euthyphronem Protagoram Charmidem Lachetem Hippiam minorem Euthydemum Menonem Gorgiam Cratylum Phaedonem particulam μήν tantum coniunctam cum καὶ — ἀλλά ostendere; II) Convivium Lysidem Phaedrum Rempublicam Theaetetum Parmenidem Philebum Sophistam Politicum Leges cum καὶ μήν et ἀλλὰ μήν tum hos solos τί μήν, γε μήν, ἀλλὰ — μήν praebere. Haec discrimina maiora esse quam ut de casu cogitari possit exponit neque significare hos dialogos genuinos, illos spurios esse, cum in duabus dialogorum turmis exstent, quos genuinos esse nemo negaverit; neque causam in diversa dialogorum natura positam esse. Itaque has mutationes diversis dialogorum temporibus deberi quin existimemus fieri non posse.

---

1) *The Sophistes and Politicus of Plato, with a revised text and English notes. Oxford* 1867.

2) Nuperrime Campbellus novas quaestiones instituit (cf. *Zeitschrift f. Philos. u. philos. Kritik* 109, 161 sq., 111, 107 sq., 112, 17 sq.); tamen ea de causa, quam supra diximus, hae nobis praetermittendae esse videntur.

Ad hanc sententiam confirmandam Dittenberger similem usum ex aliis scriptoribus Atticis affert. Demonstrasse autem vir doctus sibi visus est primum Phaedrum et Theaetetum in numero eorum qui media Platonis aetate scripti sint dialogorum ponendos esse, deinde Sophistam Politicumque postrema nostri auctoris aetate conscriptos se praebere.

Dittenbergerum secutus est Martinus Schanz, qui Hermae tom. XXI. 439 sqq. rationem eius suo iure defendit ac plura addidit.

Elegit enim vocabula τῷ ὄντι et ὄντως, quae idem significarent, et tamquam pugnam inter ea commissam tabula priore explanavit. Tabula altera frequentiam locutionum ἀληθῶς, ὡς ἀληθῶς, ἀληθείᾳ, τῇ ἀληθείᾳ aliis in dialogis aliam esse demonstravit. Duabus quaestionibus comparatis apparet in Philebo Politico Timaeo Legibus, qui dialogi τῷ ὄντι fugiant, etiam ὡς ἀληθῶς desiderari; duo igitur ordines constituuntur: in priore ὄντως oppressit τῷ ὄντι, in altero ἀληθῶς superior factus est quam ὡς ἀληθῶς.

Atque hunc sermonis usum Plato quin postrema aetate secutus sit nemo dubitabit, cum Timaeus Leges eum complectantur.

Tum Schanzius comparationem quaestionis suae cum Dittenbergeriana instituit: paucis rebus exceptis summus effectus est consensus; nam aeque ac Dittenberger Theaetetum et Phaedrum eodem fere tempore conscriptos censet.

Quod vir doctus primus fuit, qui pugnam inter illas locutiones factam ad finem nostrum aptissimam esse intellegeret, dignus est, qui valde laudetur; porro magni momenti est, quod Schanzius in fine quaestionis numeros Reipublicae singulorum librorum exscripsit: in quattuor prioribus libris ὄντως desideratur, cum in sex posterioribus pauca exempla inventa sint. Itaque intervallum inter hos et illos exstare, quo Cratylum et Euthydemum ortos esse putat.

Magis magisque quaestiones de sermone Platonico, a Dittenbergero initae, a Schanzio confirmatae atque exaedificatae, probatae sunt; eodem modo, quo hi viri docti, Constantinus Ritter[3]) chronologiam librorum Platonis constituere conatur. Qui triginta sermonis proprietatibus, quibus Leges Philebus Politicus Sophista a ceteris Platonis dialogis dissentirent, observatis idem, quod Dittenberger et Schanzius, scil. illos dialogos ad postremam Platonis aetatem relegandos esse, repperit. Porro nisus aliis quaestionibus uni eidemque aetati Phaedrum Rempublicam Theaetetum dialogos attribuendos censet; qua in re cum Dittenbergero eum consentire intellegimus. Cum in Republica tractanda tantum librum primum sermonis proprietate a ceteris abhorrere inveniret, reliquos libros non magno intervallo inter se distare putavit. Denique eum dialogorum ordinem temporum pingit, quo eos conscriptos esse ex quaestionibus concludit. Gravissimis rebus et cum Dittenbergero et cum Schanzio Ritterum consentire patet; qua re denuo utilitas huius rationis confirmatur.

---

3) *Untersuchungen über Plato. Stuttgart* 1888.

Transeamus nunc ad Ioannis ab Arnim[4]) disputationem, quae de affirmationum usu Platonico habita est. Hic vir doctus de ea via, qua in his quaestionibus procedendum est, illustranda optime meritus est.[5])

Observationes de affirmationibus factas aptissimas ad finem totius rationis ess eprimum quod frequentissime inveniantur, deinde quod „a rerum tractatarum proprietate nequaquam pendeant", denique quod „in re leviuscula" scriptor quasi sibi inscius stilum immutet, vir doctus initio explicat; accedere quod inter singulas affirmationes pugna cerni possit. Has in quinque genera dividit: primum quod fit per adverbia, quae augendi vim habent; alterum quod fit per enuntiatum, quo interrogantem vera etc. dixisse statuitur; tertium quod fit per adverbia οὕτως, ὀρθῶς etc., quartum quod fit per verba φαίνεσθαι, δοκεῖν etc., quintum quod fit per interrogationem rhetoricam.

Summam autem observationum Arnimii invenimus Philebum proxime ante Leges conscriptum esse atque, quod etiam Dittenberger Schanzius Ritter demonstraverunt, „Sophistam Politicumque cum inter se simillimam consuetudinem tum cum Philebo et Legibus haud pauca habere communia". — Nisus aliis observationibus Arnimius contendit ultimos dialogos hoc ordine ortos esse: Sophistam Politicum Philebum Leges; Theaetetum denique Phaedrum Parmenidem cum mediis Reipublicae libris conspirare.

Postquam ad finem huius quaestionis pervenimus, reliquum est, ut omnia, quae disputationibus illorum virorum doctorum effecta sint, comprehendamus. Tabulis igitur Ditterbergeri Ritteri Arnimii collatis — Schanzium exclusimus, quod tantum Dittenbergerum correxit — intellegimus viros doctos de temporibus Theaeteti et Phaedri, qui ad eandem aetatem ad quam Respublica relegentur, et Sophistae Politici Philebi Legum, qui dialogi ultimi esse videantur, mirum quantum inter se congruere.

Breviter denique dicendum est de libro Vincenti Lutosławski cui est titulus *On the origin and growth of Plato's logic.* Hic omnibus quaestionibus quae de dicendi genere Platonis habitae sunt contractis, certam chronologiam scriptorum Platonicorum instituere conatur (cf. *Zeitschr. f. Philos. u. phil. Krit.* 110, 171 sqq.). Sine dubio Lutosławskius laude dignus est, quod summa industria omnia congessit.

---

4) De Platonis dialogis quaestiones chronologicae. Ind. lect. Rostoch. 1896/97.

5) Neque hoc loco possumus non profiteri, quantum Ioanni ab Arnim praeceptori nostro debeamus, qui philologiae studiosos pridie Kal. Mart. a. MDCCCXCVII ad certamen his verbis invitans: *Ordinem temporum, quibus dialogi Platonis scripti sunt, e sermonis observatione definire complures viri docti conati sunt. Postulamus, ut quid ex hac ratione certi adhuc intellectum sit diiudicetur. Porro plura certioraque eadem ratione enucleari volumus cum hiatus vitandi legibus tum verborum collocandorum arte et consuetudine accurate observatis* — nos quoque ad Platonis dictionem perquirendam incitavit.

Tamen ratio arithmetica, qua sic utitur, ut iis quoque dictionis observationibus, quae omnino nihil valent, adhibitis legem „stylometricam" condat (cf. l. a. p. 205), abicienda est; atque Ioanni ab Arnim plane assentimur, qui dicit (*Gött. Gel. Anz.* 1899 p. 151) *„die von Lutosławski .... angewandte rechnerische Methode ist ein Irrweg"*.

Nihilominus autem putamus quaestiones ad dictionem pertinentes, si modo aliam viam quam Lutosławskius ineamus, ad chronologiam Platonicam constituendam aliquid conferre posse. Sed sunt qui hoc in dubium vocent. Primus Eduardus Zeller hanc rationem rectam esse negavit; quaerit enim, quanam re intellegere possimus, quae dictionis discrimina soli huic causae, quod dictio paulatim immutata sit, quaeque aliis causis debeantur.

Quamquam viro summo libenter concedimus non omnes sermonis proprietates, quae adhuc adhibitae sunt ad illustrandam chronologiam, vim habere, tamen verisimile est multa generis dicendi discrimina, quae in scriptis eiusdem auctoris inveniantur, in eo posita esse quod alia scripta aliis temporibus conscriberentur. Ea autem, quae ad hanc rem utilia sint, eligenda curat ratio, quam supra explicavimus. Atque optimo iure existimari potest eis quae ab illis viris doctis, hac ratione quasi armatis, miro consensu effecta sint, Zelleri argumenta infirmari.

Praeterea, ut ad singula transeamus, nonnulla, quibus Zeller sententiam confirmare studet, refutari possunt. Ut enim ea, quae Ritter de tempore Sophistae et Politici dialogorum Legibus vicinorum enucleaverat, refellat, *Wer bürgt uns dafür*, inquit (*Archiv f. Gesch. d. Philos.*, vol. II, 1889, p. 684 sq.), *dass die Eingriffe des Herausgebers* (scil. Legum), *welche sich an so manchen Stellen derselben erkennen lassen, sich nicht auch auf ihre Sprache erstreckten?* Contra hanc sententiam dicendum est opinionem a Bergkio (*Fünf Abhandlungen zur Gesch. d. Philos.*, p. 60 sqq.), Rittero (commentar. ad Legg. p. 64), Ioanne ab Arnim (*Gött. Gel. Anz.* 1899, 167 sq.) prolatam, ex qua Philippus Opuntius, qui Leges edendas curavit (Diogen. Laert. III 25), hac in re verecunde ac pie egerit, confirmari eo quod ille, quamquam Epinomis eum legem hiatus vitandi quam accuratissime secutum esse probat[6]), ne hiatus quidem in Legibus inventos imminuere[7]) ausus sit. Itaque editor Legum illo crimine, quod Zeller ei intulit, solvi potest; atque argumentum contra utilitatem Ritteri observationum prolatum caducum est. Porro Zeller nuperrime (*Archiv f. Gesch. d. Philos.*, vol. 13 (1900) p. 282 sqq.) demonstrare conatur Ioannem ab Arnim ex iis, quae quaestionibus de adfirmationibus habitis effecerit, nimium concludere; ac numeris affirmationum ναί et πάνυ adhibitis sententiam suam confirmari putat. Tamen hoc uno exemplo nihil

6) Invenimus enim in 14, 3 paginis (scil. editionis Didoteanae) 39 hiatus, in singulis igitur 2, 7.

7) Nam in nonnullis Legum libris, quamquam studium hiatus vitandi exstet, satis multos hiatus inveniri infra videbimus.

probatur. Nam numeri adfirmationum illo παντάπαcι compositorum sententiam Ioannis ab Arnim confirmant: si enim Zellerum sequimur, efficimus haec:

Reipublicae	I	1,00 %	Reipublicae	VI	4,05 %
„	II	5,71 „	„	VII	4,76 „
„	III	5,79 „	„	VIII	1,83 „
„	IV	7,15 „	„	IX	4,21 „
„	V	6,52 „	„	X	6,75 „

Uno igitur libro VIII excepto — atque hoc nihil probatur — libri Reipublicae II—X multo maiorem numerum illarum formularum quam l. I praebent eumque fere parem; itaque ab Arnim suo iure dicit Platonem seniorem has adfirmationes adamasse; Legum autem usus huc non spectat (Arnim p. 7). Idem fit quaestione de adfirmationibus interrogativis habita (Arnim p. 14):

inveniuntur in Reipublicae			in Legum libris	
l.	I	9,00 %	I	26,78 %
„	II	11,43 „	II	24,71 „
„	III	17,48 „	III	29,41 „
„	IV	14,74 „	IV	25,81 „
„	V	8,26 „	VI	39,29 „
„	VI	18,92 „	VII	32,26 „
„	VII	14,29 „	VIII	19,75 „
„	VIII	13,76 „	IX	20,00 „
„	IX	14,74 „	X	12,00 „
„	X	14,86 „	XII	20,00 „

Videmus igitur in Reipublicae l. II—X fere eundem numerum inveniri eumque maiorem quam in libro I., eos autem Legum libros, qui huc pertineant, satis multas illarum adfirmationum praebere — nam nec Reipublicae V nec Legg. X dissidentes quicquam probare possunt. — Itaque ab Arnim suo iure dicit prima aetate parvam esse harum interrogationum frequentiam, maiorem fieri media aetate, maximam ultima (p. 14).

Denique Zeller id, quod iam pridem postulaverat (cf. *Archiv f. Gesch. d. Phil.* II (1889) p. 679), ipse fecit, cum in usum dicendi eorum scriptorum eiusdem auctoris, quorum tempora certa essent, inquireret. Nam postquam compluria Davidi Strauss scripta elegit, quaesivit, quem usum singularum interpunctionum adhiberent (*Archiv f. Gesch. d. Phil.* 1898, p. 1 sqq.). Ac putavit iis, quae demonstrasse sibi visus est, fundamenta quaestionum ad dictionem pertinentium eversa esse. Lutosławskius (*Zeitschr. f. Phil.*, vol. 112, 34 sq.) quidem opinatur Zelleri observationibus, quod ad res leviusculas pertineant, nihil demonstrari posse, Campbellum autem, qui dictionem Alfredi Tennyson perquisiverit, illam rationem chronologiae illustrandae esse probandam confirmare. Tamen melius est examinare, quid

ex Zelleri commentationibus concludi possit, quam sibi sumere observationes viri egregii nullius pretii esse. Nobis enim illae tabulae nostram rationem probare videntur: nam si, alteri parti epistulas ac scripta minora, alteri scripta maiora tribuentes, Zelleri tabulam priorem perspexerimus, inveniemus haec:

num. stigmat.	in epist. etc.	num. stigm.	in scr. mai.
a⁰ 1831	102	a⁰ 1835	54
38	101	35	41
48	115	40	62
56	114	64	46
58	109	64	57
66	88		
70	85		
70	71		
72	98		

Apparet igitur epistulas et scripta minora accurate a scriptis maioribus discernenda esse; nam consentaneum est aliud genus dicendi in epistulis vel scriptis ad volgarem sensum accomodatis, aliud in in scriptis ab intellegentia volgari remotis inesse.[8]) Attamen illa tabula ad chronologiam aliquid conferre potest: nam videmus genus dicendi epistularum et scriptorum minorum aetate procedente magis magisque ad usum scriptorum maiorum, qui semper fere idem erat, accomodatum esse; quod uno illo exemplo (n⁰ IX) refutari non potest.

Itaque iis argumentis, quae Zeller attulit contra rationem, quae ex numeris certas tamquam periodos Platonis dictionis constituere studet, adstipulari non possumus.

Nuperrime Otto Immisch eam impugnavit (*Neue Jahrbb. f. d. class. Altert.* 1899, p. 440 sqq.). Etiam hic vir doctus Lutosławskium reprehendit, qua in re cum eo plane consentimus. Tantum autem abest ut quaestiones, quae de dictione habitae sint, nullius pretii esse putet, ut ea, quae de dictione librorum Platonis postremorum enucleata sint, ad chronologiam horum librorum statuendam multum auxilii affere concedat (p. 450/51). De dialogis priore aetate conscriptis Immischius negat quicquam certi ex numeris concludi posse; nam cum quaerendum sit, num Plato dictionem sibi inscius paulatim immutarit an consulto variaverit, putat in genere dicendi summam esse *„freie Willensentfaltung des Stilkünstlers, die des mechanischen Tabellenwustes (!) mehr als einmal siegreich spotte“* (p. 447).

Sane concedendum est discerni posse inter eam generis dicendi mutationem, quae scriptore inscio fiat, et eam quae consulto facta sit.

---

8) Hoc etiam ad Platonis epistulas — nam cetera omnia scripta in numero librorum ab intellectu volgi remotorum duci debere videntur — quadrare nondum demonstrari potest, cum Zeller hanc viam intercluderet (cf. l. c. p. 10); neque enim nostrum est ostendere epistulas corpori librorum Platonicorum insertas Platonis esse.

Sed negamus omnes sermonis Platonici proprietates ad alterum genus pertinere. Nam in priore genere mutatio, quam I. ab Arnim observavit, ducenda est. Immischius quidem putat mutationes usus adfirmationum deberi pugnae inter λόγον Σωκρατικόν et λόγον Πλατωνικόν commissae neque quicquam ad chronologiam valere (p. 449). Haec autem opinio, ex qua adfirmationes quaedam, quae in dialogis Platonicis inveniuntur, eam ob rem adhibitae sint, quod Socrates revera eis usus esset, iam eo refutatur, quod paene nusquam Socrates is est qui respondet; omnino autem credibile non est Platonem adfirmationes temporibus praeteritis usitatas memoria tenuisse. Multo contra verisimilius est Platonem initio eas adfirmationes quae sua aetate Athenis usitatae essent, adhibuisse, tum autem propter multitudinem adfirmationum, quibus in dialogis opus esset, sibi inscium alias aliis temporibus novasse.

Porro formulas τί μήν, γε μήν, ἀλλὰ μήν Immischius contendit noviores esse quam ut Plato Socratem his utentem facere possit (p. 450); nescimus autem, unde certior factus sit illas formulas Socratis aetate nondum usitatas esse — ut praetermittamus Socratem illud τί μήν nusquam, ni fallor, adhibuisse, cum eo utatur is qui respondet.[9]) Idem dicendum est de alia Immischii observatione; putat enim usum verbi κινδυνεύειν pro δοκεῖν esse linguae Socratis proprium (*ein sokratischer Lieblingsausdruck* [p. 449]). Tamen ipse se refutat, cum diceret etiam in scriptis posterioribus, quae Immischii λόγοις Πλατωνικοῖς insignia esse debent, illud verbum — idque persaepe non a Socrate, sed ab aliis collocutoribus adhibitum (cf. Politici p. 301 A. B. E. 303 A. C. 307 D. 308 B) — inveniri. Quod enim dicit de illo „*Widerspiel der Tendenzen*", hae sunt nugae.

Sed negari non potest eam quoque sermonis proprietatem, quae mutatione consulto facta in scriptoris cuiusvis consuetudinem recepta sit, ad chronologiam illustrandam aliquid lucis afferre posse. Sine dubio exstant proprietates generis dicendi quae, si modo auctori in usum venerunt, constanter servari debeant: consentaneum est e. gr. Platonem non id egisse, ut hiatum mox admitteret, mox fugeret, sed postquam legem hiatus vitandi ratam habuerit, in omnibus scriptis hiatum vitare studeret. Ne hac quidem in re Immischius facere non potuit, quin observationem similem ac supra proferret; dicit enim (p. 448): *es wäre für Plato die denkbar gröbste Stillosigkeit gewesen,*

---

9) Multo credibilior primo obtutu Teichmuelleri opinio esse nobis visa est, qui negavit (*Litter. Fehden* II. 321 sq.) ea, quae Dittenberger de frequentia vocis τί μήν observasset, ad Platonis Legum libros quicquam valere, cum τί μήν particula Doriensium ad scaenam huius dialogi (scil. Cretam) et ad personas, quarum altera Lacedaemonius, altera Cretensis, tertia Atheniensis essent, bene quadraret. Tamen ne hoc quidem affirmari potest; quaenam causa erat, quod in Philebo dialogo Protarchus rhetor Atheniensis colloquium Athenis habens cum duobus Atheniensibus saepissime voce τί μήν usus est?

hätte er λόγοι Σωκρατικοί *dem Isokratischen Hiatgesetz unterstellt;* putat igitur inde ab iis demum dialogis, in quibus *„die Verflüchtigung des Sokratestypus eintrete“,* hiatum vitare Platoni licuisse. Tamen et Philebus, quo in dialogo Socrates sine dubio protagonista est — id quod Immischius p. 448, 2 i. f. affert, huc non pertinet — hiatum vitare conatur et partes quasdam Phaedri, quo in dialogo Socrates tamquam praesens ante oculos nostros obversatur (cf. pp. 229 A. 230 D), illam legem sequi studere Blassius optimo iure dixit (*Attische Beredsamkeit*[2] III 2, 387).

Plato igitur hiatum vitare studuit non quod hoc facere licebat, cum Socratem a parte protagonistae paulatim recedentem faceret, sed quod ipse coactus est (nescio qua causa) legem Isocrateam a Thrasymacho rhetore acceptam (cf. Blass. l. a. II 141), scilicet ut in hiatu vitando cura poneretur, sequi, quae magis magisque omnibus scriptoribus Atticis probata esse videtur — nam cum alios tum Isaeum rhetorem in orationibus circa annum 360 conscriptis hiatum vitare studuisse Gustavus Ed. Benseler in libro *de hiatu in oratoribus Atticis* demonstravit[10]), Aristotelem quoque iis locis, quibus polite scribere studeret, hoc fecisse Georgius Kaibel praeclare ostendit (*Stil u. Text der* Ἀθην. πολ. p. 9 sqq.) —.

II.

Nunc autem disputationi cum iis viris doctis, qui utilitatem rationis, quae numeris certas periodos sermonis Platonici constituere studeat, in dubium vocant, habitae finem imponentes capite altero quaestionem de hiatu in Platonis scriptis obvio instituemus; cui capite tertio observationes ad usum particularum ὥσπερ et καθάπερ pertinentes subiungendae sunt. His quaestionibus autem id agimus, ut utilitatem rationis viris doctis denuo probemus.

Quamquam iam Blassius (l. a. II 458 sqq.) breviter exposuit frequentiam hiatus in aliis Platonis scriptis aliam esse, tamen non inutile esse videtur totam quaestionem de integro tractare.

Isocrates primus Graecorum fuisse videtur, qui hiatum i. e. vocalium concursum quam diligentissime vitare studeret. Hoc etiam illa verba affirmare videntur, quae legimus in libello qui fertur Demetrii Phalerei[11]) de elocutione περὶ δὲ συγκρούσεως φωνηέντων ὑπέλαβον ἄλλοι ἄλλως. Ἰσοκράτης μὲν γὰρ ἐφυλάττετο συμπλήσσειν αὐτὰ καὶ οἱ ἀπ᾽ αὐτοῦ (Spengel. rhett. gr. vol. III. p. 277 cap. 68). Atque quaestione, quam Benseler in libro supra commemorato subiit, probatur Isocratem cum in aliis tum in orationibus deliberativi ac demonstrativi generis, quas nos vocamus *Prunkreden,* summa cum diligentia hiatum vitasse (cf. l. a. p. 59). Sine dubio hac quoque re

---

10) Fridericus Blass hoc paulo correxit (*A. B.*[2] II 488 sq.).
11) Cf. R. Volkmanni libri *Rhetorik d. Griech. u. Römer*[2], p. 538.

Isocrates animos eorum, qui orationes legerent, sibi conciliare voluit. Sed nimiam diligentiam huius rhetoris in rebus ad compositionem verborum pertinentibus iam antiquis scriptoribus ineptam visam esse apparet ex Plutarcho de glor. Athen. p. 350 E.

Isocrates autem tantum effecit, ut magis magisque aequales ac posteriores hac in re eum quasi ducem sequerentur. Isaeum et Aristotelem dictionem ad illud praeceptum accommodasse supra vidimus; Theopompum quoque hiatum evitasse Cicero docet (or. 150), Demosthenem multis orationibus legem Isocrateam sequi conatum esse Benseler ostendit (cf. Blass. l. c.). Ac ne Plato quidem illam legem vitavit. Apud hunc autem talem anxietatem, qualis Isocratea sit, non inveniri consentaneum est. Itaque nequaquam miramur, quod Cicero vel auctor eius, qui Isocratis artem admirabatur (cf. orat. 42), postquam explicavit Theopompum et Isocratem concursum vocalium fugisse, pergit (ib. 151): „At non Thucydides: ne ille quidem haud paulo maior scriptor Plato."

Priusquam ad hiatus apud Platonem obvios enumerandos transeamus, dicendum est editione Schanzii nos usos esse, ut perspiceremus numeros hiatuum Apologiae Charmidis Convivii Cratyli Critonis Euthydemi Euthyphronis Gorgiae Hippiae minoris Lachetis Legum sex priorum librorum Lysidis Menexeni Menonis Phaedonis Phaedri Protagorae Sophistae Theaeteti; editione Campbelli ut Politici et Reipublicae, commentariis criticis Immanuelis Bekkeri, ut Critiae Legum sex posteriorum librorum Philebi Timaei numeri hiatuum perspicerentur.

Nunc autem difficultas summa orta esse videtur; patet enim ad hiatum sive evitandum sive admittendum summi momenti esse ordinem verborum, quem in Platonis libris satis multis locis mutatum esse fragmenta Lachetis Phaedonisque dialogorum papyris tertii saeculi a. Chr. n. tradita demonstraverunt. Accedit igitur ad duos fontes memoriae Platonis nostros, scil. ad codices et scripta eorum auctorum, qui locos Platonicos laudant, tertius, qui ad paucos tantum locos adhuc pertinet. Cum autem scriptores Platone mlaudantes iis locis, quibus verba eius diligenter afferre student[11a]), fere ubique cum codicibus consentiant (velut Jamblichus in Protreptico, Simplicius in comment. ad Aristotel., Eusebius in praepar. evang.)[11b]), fragmenta papyrorum multis locis meliorem memoriam Platonis quam optimos codices prae-

---

11a) Itaque discrimina inter codd. nostros et memoriam Platonis, quae in libello περὶ ὕψους invenitur, nihil probare possunt: nam Henricus Hersel diss. *„Qua in citandis scriptorum et poetarum locis auctor libelli περὶ ὕψ. usus sit ratione"* Berol. 1884 p. 48 recte exponit auctorem e memoria attulisse.

11b) Proclum quoque fere eandem Platonis librorum memoriam quam nos ante oculos habuisse apparet ex lectionibus commentario in Timaeum traditis. Egregie autem Paulus Rawack in libello *De Platonis Timaeo quaestiones criticae* ostendit, quomodo nonnulla codicis Parisini A glossemata vel corruptelae lectionibus Procli adhibitis reperiri possent.

bere cum alii tum nuperrime Fridericus Blass[12]) docuit. Itaque credas forsitan has mutationes ad numeros hiatuum quoque aliquid valere. Tamen discrepantiae ad hiatus numeros pertinentes minores sunt quam ut fidei quaestionis nostrae nocere possint, etiamsi negari non potest papyros paulo maiorem hiatuum numerum quam codices praebere.[13])

12) *Sitzungsb. d. Ges. d. Wiss. zu Leipzig* 1898, p. 197 sqq., 1899, p. 161 sqq. — A Blassii parte stat Gomperzius (*S.-B. d. Wien. Acad.* vol. 127, 1892); plane aliud de hac re iudicat Usener (*Nachr. d. Ges. d. W. zu Gött.*, 1892, 25 sqq.).

13) Sane concedendum est satis multas mutationes, quarum nonnullae ad verborum ordinem pertinent, in papyrorum fragmentis inveniri: e. gr. legimus in Lachetis papyri tab. I (cf. *The Flinders Petrie papyri I. II, tables*) l. 9/10

ὅπως αὐτὸ κάλ[λις]τα ἂν κτήσαιτο . . . . .,
in nonnullis codd. autem (p. 190 B) ὅπως ἂν αὐτὸ κάλλιστα κτήσαιτο: B T αὐτῷ (Schanz. 46, 22).
I 12/13 ἄρα αὐτό, ὦ Λάχης, εἰδέναι ὅ . . .,
in codd. (p. 190 C) ἄρα, ὦ Λάχης, εἰδέναι αὐτό ὅ . . .
II 21/22 εἰπ[ὼν τὸ σὲ μὴ ἀ-]ποκρίνασθαι το[ῦτο]
in codd. (190 E) εἰπὼν τὸ σὲ ἀποκρίνασθαι μὴ τοῦτο
III 2/3 τοῖς πολε[μίοις μάχ]ηται, ἀλλά
codd. (191 A) μάχηται τοῖς πολεμίοις, ἀλλά
IV 25/26 λύπας ἢ φόβους ἀνδρεῖοί εἰσιν
codd. (191 D) λύπας ἀνδρεῖοί εἰσιν ἢ φόβους —
in Phaedonis autem papyri (cf. ibid.) legimus
tab. V 2, 5 ἄλλοθι [ἀλλ' ἢ ἐν Ἅιδου κα]θαρῶς (tredecim enim litteras supplendas Usener putat)
in codd. (68 B) ἄλλοθι καθαρῶς . . . . ἀλλ' ἢ ἐκεῖ
tab. V 2, 5/6 φρονήσει ἐν[τεύξεσθαι . . .
codd. (68 B) ἐντεύξεσθαι φρονήσει . . .
V 2, 7 πο]λλὴ ἀλογία ἂν
codd. (ib.) πολλὴ ἂν ἀλογία
V 2, 10 σοι], ἔφη, τεκμήριον
codd. (ib.) σοι τεκμήριον, ἔφη
tab. V 4, 4/5 στερηθῆναι ἑτέρων ἡδονῶν
codd. (68 E) ἑτέρων ἡδονῶν στερηθῆναι
tab. VI 2, 3 τοι]οῦτον ἕτερον τόπ[ο]ν
codd. (80 D) τοιοῦτον τόπον ἕτερον
VI 2, 6/7 τὸν ἀγαθὸν θεὸν [καὶ φρόνιμο]ν
codd. (ib.) τὸν ἀγαθὸν καὶ φρόνιμον θεόν
VI 4, 4 οὗ ἂν τις ἅψαιτο
codd. (81 B) οὗ τις ἂν ἅψαιτο
VI 4, 20 δέ γε τοῦ[τ', ὦ φίλε
codd. (81 C) δέ γε, ὦ φίλε, τοῦτο
tab. VIII 2, 19 ἢ λυπηθεῖ ἢ φοβηθεῖ ἢ . . . .
codd. (83 B) ἢ φοβηθῇ ἢ λυπηθῇ . . . . . .
VIII 2, 21/22 ὧν τις [οἰ]ηθείη ἄ[ν], οἷον
codd. (ib.) ὧν ἄν τις οἰηθείη οἷον
VIII 3, 6/7 ἡ[σθῆν]αι σφόδρα ἢ λυπηθῆναι
codd. (83 C) ἡσθῆναι ἢ λυπηθῆναι σφόδρα
VIII 3, 22 ὁμότροφός τε] καὶ ὁμότροπος
codd. (83 D) ὁμότροπός τε καὶ ὁμότροφος
VIII 4, 1/2 καθαρῶς] εἰς Ἅιδου μ[ηδέποτε ἀφικέσθαι (tamen cf. Blass. l. a. p. 164 i.)
codd. (ib.) μηδέποτε εἰς Ἅιδου καθαρῶς ἀφικέσθαι

Ut accurate intellegamus, quot concursus vocalium apud Platonem inveniantur quique non vitiosi habeantur, proficiscemur ab iis dialogis, quos parvum hiatuum numerum praebere Blassius nos docet. In hoc autem numero ducendi sunt Sophista Politicus Timaeus Critias Philebus Legum libri XII.

Facile intellegitur in lingua Graeca studium hiatus vitandi ab initio positum esse. Accedunt enim ad illud ν ἐφελκυστικόν, quo subsidio lingua Graeca quasi instructa est ad hiatum vitandum, elisio et apostrophus. Nam consentaneum est ex iis vocalibus, quarum concursio cum aliis nunquam offendere poterit, primas esse eas quae elidi possint: hae sunt ᾰ (e. gr. in vocibus δόξα, μία etc.), ε, ο; ι (in vocabulis ἀνάγνωθι, εἶμι, ἀγανακτήσαιμι etc., non in his μηδενί, ὄντι atque aliis). Porro elidi possunt $\overline{\text{αι}}$ in exitu — θαι infinitivi, $\overline{\text{οι}}$ in particulis ἤτοι, καίτοι, μέντοι. Hae elisiones etiam in syllabis acutis inveniuntur, cf. λοιπὰ ἀθυμῶμεν (Soph. 264 B) etc.

Idem quod de elisione, dicendum est de apostropho, quae exstat in (ἐ)θέλειν et (ἐ)κεῖνος, et crasi, qua ἐγὼ οἶμαι fit ἐγῷμαι. His omnibus exceptis ceteri hiatus cuncti, quos quidem invenerimus, tabulis nostris enumerati sunt. Exstant autem in Sophista hi:

I) 130	effecti	particula καί	7	effecti	τί vel τι
22	„	praepositione περί	2	„	ἤ[14])
			1	effectus	ἄν[15])
113	„	articulo[14])	1	„	εἰ[14])
70	„	negatione μή	1	„	ὦ[14]) particulis.

VIII 4, 3 ἀ[ε]ὶ ἀν[απλέα τοῦ σώματος] ἐξιέναι
codd. (ib.) ἀεὶ τοῦ σώματος ἀναπλέα ἐξιέναι —

Hae igitur sunt fere discrepantiae, quae inter papyros Lachetis Phaedonisque et optimos codices — nam nonnullos codices „deteriores“ nonnunquam cum papyris consentire apparet ex quaestionibus Hornae (cf. Blass. l. a. p. 161 sqq.) — exstant. Sed tantae non sunt, ut nostri hiatuum numeri valde immutari possint. Plane autem non intellegimus, quomodo Mahaffius dicere possit (*Cunningham Memoirs in The Flinders-Petrie papyri* I. p. 34 sq.): *The fragments of the papyrus show in several places a complete disregard for that law forbidding the hiatus ...., where our mediaeval texts avoid its violation by a mere variation in the order of the words.* Nam de hiatu vitato neque in Phaedone neque in Lachete cogitari posse statim ex codicibus apparet.

Quod autem papyri Lachetis fragmenta nuperrime Oxyrhynchi inventa ac publici iuris facta nobis praesto non sunt, valde dolemus; satis multas autem mutationes haec quoque praebere et Fridericus Blass benigne nobiscum communicavit et nunc Wilamowitzius edit. pap. Oxyrh. vol. II. censor docet (*Gött. Gel. Anz. 1900*, p. 38 sqq.). — Contra duo fragmenta Platonis Legg. (IX 862 D. E. 863 A. B) et Reipubl. (X 607 E — 608 A) vol. I. pap. Oxyrh. edita fere eadem verba Platonis, quae codices, praebent.

14) Agitur hoc loco de iis concursibus, qui fiunt articulo vel ἤ vel εἰ vel ὦ et sequente vocabulo aliquo.

15) Agitur de iis locis, quibus ἄν cum relativo coniunctum est.

II) 16[15a]) [ξένου ἡμῖν 216 D. ἔστω εἶδος 222 E. πράσει ἐμπορικῇ 223 D. αὖ εἰπών 225 E. εἶναι ἧ 229 B. ἤδη ἐστί 229 D. σὺ ἀπορῶν 231 C. κατεφάνη αὐτόν 232 B. εἴη ἄλλη 234 D. πάντῃ ἀνατετράφθαι 234 E. ἀεὶ ἐν 236 E. μηδαμῇ εἴρξῃ 242 A. μέρη ἔχειν 244 E. παρῇ ἡ 248 C. ταὐτοῦ ἐστι 256 A. τυγχάνει ὄν 258 D.]

IIIa) 6 [ξένου, ἀλλά 216 B. κρῖναι. οἶμαι 234 E. φήσει. ἤ 241 A. ἀναπέφανται. ᾗ 250 D. μηδενί, ἀλλά 251 D. ἐπεί, ὦ 261 C.]

IIIb) 2 [διακελεύει. Ἄρα 218 A (fortasse scribendum Ἀρᾶ: cf. Schanz.) πέρι. Ὅτι 222 D. E].

In Politico numeravimus

I) 222	partos	καί	5	partos	ἤ
42	„	articulo	2	„	δή
23	„	περί	1	partum	ἄν
6	„	τί vel τι	1	„	εὖ (in εὖ ἔχειν 294 C).
6	„	μή			

II) 12[16]) [αὐτῷ ἀντιποιουμένους 268 C. αὖ ὅλον 269 E. ἀεὶ ὑπό 269 E. ἑαυτοῦ αὐτόν 270 A. ὃ ἐλέγομεν 276 C. ἐκεῖναί εἰσι 284 D. πενόμενοι ἤ 293 C. ἑνὶ ἑκάστῳ 295 A. βίου ἀεί 295 A. βουληθῇ ἑκάστοτε 301 D. εἶναι ἀριστοκρατίαν 302 D. αἳ εἴρηνται 305 C.]

IIIa) 6[16a]) [ἔσται. ὦ 258 A. γνοίη, ὡς 263 A. διαιρούμενοι, ἵνα 263 E. τέχνα, ἡ 282 B. εἴρηνται, ὅτι 305 C. χρή, ὅταν 307 E.]

IIIb) 1 [εἰληφέναι. Ἀληθέστατα 302 B.]

In Timaeo invenimus hiatus

I) 317	effectos	καί	5	effectos	δή
69	„	articulo	3	„	ἄν
16	„	περί	3	„	ἤ
4	„	μή	1	effectum	τι.

II) 38[17]) [εἴη ἄν 17 B. γένει οὐδενός 20 A. εἶναι ἱκανήν 20 B. νέου ἀνδρός 21 A. ἐγὼ ὑμεῖς 21 D. νέοι ἐστέ 22 B. ῥώμῃ ἐγένετο 25 B. μέσου ἴσον 34 B. ἑξαχῇ ἑπτά 36 D. ἀρίστου ἀρίστη

15a) Classi II omnes concursus intra idem enuntiatum inventi tributi sunt, classi III qui exstant, ubi **pausa** est in loquendo: cf. etiam p. 295 adn. 22.

16) ὁμοῦ εἶναι (303 D) 𝔄ΔΠ codd., ceteri ὁμοῦ τ' εἶναι, quod praeferendum.

16a) Pro Σωκράτῃ; ἤ enim (257 C) scribendum est Σωκράτην; ἤ: nam formam — την accusativi nominum propriorum in — της exeuntium ab initio saeculi quarti superiorem esse quam — τῃ inscriptiones docent (cf. *Meisterhans, Gramm. d. att. Inschr.*[3] 136, 13).

17) Quamquam formas μείζω etc. saec. V. et IV. Athenis fere solas usitatas fuisse ex inscriptionibus apparet (Meisterhans, l. a. 151, 17), tamen licet a Platone Tim. 84 B μείζον(α) scriptum esse existimare.

37 A. κινουμένῳ ὑφ' 37 B. ταύτῃ ἔτι 39 E. ὅcοι ἐντόc 40 C. λυταὶ οὐκ 43 D. γίγνεται ἐπαφή 46 B. αὕτη ἐπί 47 B. ἀεὶ ὁ 49 D. ἀεὶ ἕκαcτα 49 E. οὐδαμῇ οὐδαμῶc 50 C. ᾧ ἐκτυπούμενον 50 D. οὐδαμῇ οὐδαμῶc 51 C. ποι ἰόν 52 A. εἴη ἐμποδών 57 D. χρὴ ἔcχατα 62 D. αὐτῷ ἐναντία 62 E. πάντῃ ὁμοιότητα 63 A. θυμοῦ ἐγέρcει 70 C. αὐτῇ ἀκμάζοι 70 D. κακοῦ ἤ 72 A. ἀναίμου ὑφανθέντοc 72 C. μέcῃ ἐνιcταμένῃ 74 A. cαρκώδη ἔχον 75 B. αὐτῷ ἐν 77 B. πλοκάνου ἅπαντα 78 C. ἔξω ἰών 79 C. ξυνιcταμένου ὀρόc 83 D. ἑαυτῷ ὑφ' 89 A. αὑτοῦ ἀρίcτη 89 A.]

IIIa) 24 [θυμοειδῆ, ἅμα 18 A. ἔφη. ἦν 20 D. Κριτία. ἦ 21 D. οἴcοι. ἅτε 24 C. χρή, ὦ 26 D. εἴη, ὦ 27 B. ἐρεῖ. ὡc 37 C. εἴδη, ἅ 37 E. εἶναι, ὧν 38 B. τάχει, ὡc 39 B. ἐπικαταλάβῃ, ἐνιαυτόc 39 C. μετέχοι. ἵνα 44 D. μεταπίπτει, ἀλλά 50 B. εἴη. ἄρξει 54 D. μηνύει, ἄλλοc 55 D. ὄντι, ἡμιπαγεῖ 60 D. μέcῳ. ὁ 62 D. φέρεται, ἐπεμβάc 63 B. ἔχει. ὧδε 64 A. τόπῳ, ᾧ 72 B. πλέονι. ἵνα 72 E. ἔχει, οἷον 79 D. τούτω, οὐ 87 D. cχολή, ἀλλά 89 C.]

In Critia legimus hos hiatus

I) 36	procreatos	καί	13 procreatos	περί
26	„	articulo		

II) 6 [λόγου ἄξιον 111 B. βορρᾶ αὐτῆc 112 B. αὖ ἦν 112 E. πάντῃ ἴcον 113 D. εἰληχότι ἐπί 114 B. μέρη ὄcπρια 115 B.]

IIIa) 3 [ἔτη, ἀφ' 108 E. εὖ. ἔτι 115 A. ὀρειχαλκίνῃ, ἥ 119 C.]

In Philebo hi hiatus leguntur:

I) 305	producti	καί	6	producti	ἤ
185	„	articulo	2	„	ὦ
21	„	περί	1	productus	εἰ
17	„	μή	1	„	πρό
16	„	τί vel τι	1	„	ἄν
7	„	δή			

II) 97 [Φιλήβου ἑκόντοc 12 B. λόγῳ εἰ 13 B. ξυνάπαcαι ἐπιcτῆμαι 13 E. μοι ἴcον 14 A. λόγου ἀρέcκει 14 A. πῃ ἐλεγχόμεναι 14 B. λόγου εὐμενῶc 16 A. ἐγὼ ἐραcτήc 16 B. καταφαίνεται ἐμοί 16 C. ἀπείρου ἰδέαν 16 D. cοφοὶ ἕν 16 E. δέομαι ἅ 17 A. πάλαι ἀκούcαc 20 B. αὐτοῦ ἀναγκαιότατον 20 D. αἱρετοῦ ἐλάμβανεν 22 B. πω ὑπέρ 22 C. βίου αἰτιῴμεθ' 22 D. βαβαὶ ἄρα 23 B. βέλη ἔχειν 23 B. cημαίνει ἡμῖν 24 B. ἕδρᾳ ἐγγενέcθαι 24 D. ᾗ ἐνῆν 24 D. γένει ἕν 26 D. δοκεῖ ἀναγκαῖον 26 E. εἶναι ὁ 28 A. ὅπῃ ἔτυχεν 28 D. οὐδαμῇ οὐδαμῶc 29 B. γίγνεται ἐκ 29 C. λόγου ἄν 30 C. αἰτία οὐ 30 C. πάλαι ἀποφηναμένοιc 30 D. γίγνεται ἐνίοτε 30 E. αὐτῷ ἀφ' 31 A. ἑαυτοῦ ἔχοντοc 31 A. γένει ἅμα 31 C. τρίτη ἡμῶν 32 E. αὐτὴ ἐν 34 B (bis). ἑαυτῇ ὅτι 34 B. τούτου ὅ 35 A. τούτου ἐπιθυμεῖ 35 B. ἄλλῳ ἐφάψαιτο 35 C. οὐδαμῇ ὁ 35 D. οὐχὶ ἐλπίζων 36 B. ἡδοναὶ ἤ 36 C. φόβοι ἄν 36 C. προcδοκίαι ἀληθεῖc 36 C. δόξαι ἀληθεῖc 36 C. λυπεῖται ἤ 37 E. λόγοι ἀπ' 39 A. αὐτῷ ὁρᾷ 39 B.

λῦπαι ἐλέχθηcαν 39 D. βίου ἀεί 39 E. λεγόμεναι ἐπιθυμίαι 41 C. ἐπιθυμίαι ἐν 41 C. βούλεται ἑκάcτοcε 41 E. κωλύει ἐμέ 42 E. φαίνεται ἔμοιγε 43 D. τέχνῃ ἀλλά 44 C. ἡδοναὶ ἀληθεῖc 44 D. γίγνεται ἑκάcτοτε 45 C. πλήθει ἀμηχάνοιc 47 D. ὅcαι εἰκόνεc 49 C. ψυχὴ ἄνευ 50 D. γίγνεται ἑκάcτοτε 52 B. ἀεὶ ἐφιέμενον 53 D. προcαγορεύεται οὐcία 54 A. ὅcοι ἐξιώμενοι 54 E. ἡ ἄριcτοc 55 B. καθαρωτέρα ἐπιcτήμηc 57 B. τύχῃ ἀγαθῇ 57 E. οἶμαι ἡγεῖcθαι 58 A. μακρῷ ἀληθεcτάτην 58 A. μακρῷ ἀρίcτη 58 B. coὶ οὔτε 58 B. τέχνη ἤ 58 B. ἐκείνου ὑπερέχειν 58 C. ἣ εἶπον 58 C. ἀκριβεcτάτῃ ἀληθείᾳ 59 A. λόγῳ ἀπεικάζοι 59 E. μιγνύναι ἐπιχειρητέον 59 E. δοκεῖ ἔχειν 59 E. τούτω ὀρθῶc 60 A. λόγῳ ἐπειράθημεν 60 C. εἶναι ἤ 60 D. ἐπιcκοπούμενοι ἡγηcάμεθα 61 E. φαίνεται ἔμοιγε 62 C. ὅcαι ἀληθεῖc 62 E. ἄλλῳ ὁτῳοῦν 63 B. θεοῦ ὀπαδοί 63 E. γιγνόμεναι αὐτῇ 63 E. που ἀλογία 63 E. γίγνεται ἡτιcοῦν 64 D. cυμπεφορημένη ἀληθῶc 64 E. γίγνεται ἑκάcτοτε 64 E. λόγῳ ἐπεξελθεῖν 65 B. οὐδαμῇ οὐδαμῶc 65 E.]

IIIa) 33 [θεοῦ, ἥν 12 B. ἔχει. ἔcτι 12 C. θεοί, ὅπερ 16 E. ἐκφεύγει, οἷc 17 A. coφοί, οὔθ' 17 B. ἐναντίου, ὡc 19 B. ξυγγενῆ, ἅ 19 D. βίῳ, ὅτι 22 D. ἡδονή, ἀλλά 22 D. εἶναι, ἅπερ 24 A. βραδεῖ, ἀπείροιc 26 A. γένη, ὅμωc 26 D. τρίτου, οἶμαι 27 D. cύ, ὦ 28 B. coφοί, ἑαυτούc 28 C. ψόγου, ὅταν 29 A. εἰρηκέναι, ἀλλ' 30 D. δήπου, ὦ 30 E. cκόπει, εἰ 32 A. οὖcαι, ἡμεῖc 39 E. πεύcει, ἵνα 44 D. πείθομαι, ἀλλ' 51 A. οὐcία, εἰ 54 A. cαυτῷ, ὦ 54 B. πολλή, ἐπεί 55 A. αὖ, ὅcῳ 55 B. μέτρῳ, ἀλλά 56 A. ταύτῃ, ὅπῃ 58 B. ὅρα. οὐδέ 58 C. ἡδύ, ἐνί 60 A. φίλαι, εἴτε 63 B. ἡδονῇ, εἴτε 64 C. λαβοῦ, ὦ 65 B.

IIIb) 30 [ναί. Ἂν 12 A. εἶναι. Ὀρθότατα 12 B. τιθεμένῳ. Ἆρα 14 C. ἔχοι. Ἆρα 16 A. ἔcει. Οὐ 17 C. γεγονέναι; Οὐκ 19 A. δοκεῖ. Οὐδέ 22 C. μέμνημαι. Οὐκοῦν 25 A. ἐφάνη. Ἀληθῆ 26 D. ἔχοι. Οὐκοῦν 30 C. βαcανίcαι. Ἀλλά 31 B. ῥηθῆναι. Οἶμαι 31 D/E. ναί. Ἐδωδή 31 E. ἐρρήθη. Οὐκοῦν 33 B. αἱρεῖ. Ἀληθέcτατα 35 D. ψευδῆ. Ἀλλά 38 A. εἶναι. Ἀληθέcτατα 43 C. μανθάνω. Ὄντωc 44 B. μεγέθει. Οὐκοῦν 44 E. παρατιθέναι. Ἀληθέcτατα 47 A. ἀνάγκη. Οὐκοῦν 49 D. κατανοῶ. Ἔτι 51 E/52 A. δοκεῖ. Ἆρα 58 B. τίνι; Ὧι 60 C. ξυμφορά. Ἀληθέcτατα 64 E. γεγονέναι. Ὀρθότατα 65 A. κέκτηται; Εὔcκεπτον 65 D. χρή. Ἴθι 66 D. βίῳ. Ἦν 66 E. ἐφάνη. Ἀληθέcτατα 67 A.]

In Legibus invenimus hiatus

I)	1799	effectos	καί	24	effectos		δή
	569	„	articulo	20	„		ὦ
	124	„	περί	17	„		ἄν
	164	„	μή	10	„		εἰ
	101	„	ἤ	2	„		πρό
	47	„	τί vel τι	1	effectum		εὖ

II) 817.

IIIa) 542.

IIIb) 30.

Quod ad singulos Legum libros attinet, hi sunt numeri:

in libro I.

I) 155	procreati	καί hiatus	2	procreati	τί vel τι
49	„	articulo	6	„	δή
11	„	περί	3	„	ὦ
5	„	μή	1	procreatus	ἄν
4	„	ἤ	1	„	εἰ

II) 67 [ἐνάτου ἔτουc 624 B. προcδοκῶ οὐκ 625 A. Κνωcοῦ ὁδόc 625 B. πολέμῳ ἄρα 626 B. ἀνδρὶ ἑνί 626 C. θεοῦ ἐπωνυμίαc 626 D. ἰδίᾳ ἑκάcτουc 626 D. πολέμου ἐν 626 E. πολλοὶ ἀδελφοί 627 C. μακρῷ ἀμείνων 628 A. ἀρίcτου ἕνεκα 628 C. ἤδη οὖν 629 C. χαλεπωτέρῳ ἀμείνονα 630 A. τιμία εἶναι 630 D. νόμοι οὐκ 631 B. cτέρεται ἀμφοῖν 631 B. ὅcαι ἐν 632 A. δικαιοcύνῃ ἀποφήνῃ 632 C. Πυθίου Ἀπόλλωνοc 632 D. τέχνῃ εἴτε 632 D. ἀπεργάζεται ὑμῖν 634 B. γιγνόμενοι ἐν 635 C. ἄξιοι ἁπλῶc 635 D. ἐλευθέριοι ἔcονται 635 D. ᾧ οὐκ 636 A. φύcει εἰc 636 C. πεπιcτευμένοι ἦcαν 636 D. φίλοι ἄνδρεc 637 C. αὐτοῦ ἑκάcτου ἐπιτηδεύματοc 638 B. αὐτῷ ὁρῶμεν 638 D. αἰπόλου ἐν 639 A. ἔχῃ ἐπιcτήμην 639 B. ναυτιᾷ ἄν 639 B. τέχνῃ ἔχῃ 639 B. ἔχῃ ἐπιcτήμην 639 B. πανταχοῦ ἑκάcτοιc 640 A. τρόπῳ ἐπράττομεν 640 B. ὅπῃ ἐμοί 641 D. μου ἀκούcατε 641 E. τυγχάνει ἡμῶν 642 B. ἐνδύεται ἕκαcτον 642 B. δευτέρᾳ οὔcῃ 642 B. Λακεδαιμόνιοι Ἀθηναίουc 642 C. ὅcοι Ἀθηναίων 642 C. δοκεῖ ἀληθέcτατα 642 C. ἄνευ ἀνάγκηc 642 C. μοίρᾳ ἀληθῶc 642 C. πρόγονοι ἡμῶν 642 E. τόcου ἔγωγε 642 E. ἡμέτεροι ἔχουcι 642 E. οἱ ἀφικομένουc 643 C. μηδαμοῦ ἀτιμάζειν 644 A. ξυμβούλω ἐναντίω 644 C. πάθη ἐν 644 E. ἐναντίαι οὖcαι ἐπ' 644 E. διωριcμένη ἀρετή 644 E. μηδαμῇ ἀπολειπόμενον 644 E. λογιcμοῦ ἀγωγήν 644 E. καλλίcτῃ ἀγωγῇ 645 A. νόμου ἀεί 645 A. κρείττω ἑαυτοῦ 645 B. ἥττω εἶναι 645 B. τούτῳ ἑπόμενον 645 B. δεῖ ἑκόντα 646 B. εἶναι ἀναιcχύντουc 649 C.]

IIIa) 25 [ξένοι, εἴληφε 624 A. αὐτοῦ, ὁ 626 E. κακή, ὅπου 627 B. πάμπολλοι, ὧν 630 B. φρονήcει. ὅ 631 C. ἀποφυγαί, ὅcα 632 A. ἀποφήνῃ, ἀλλά 632 C. φιλοτιμίᾳ. οὕτωc 632 C. ξένοι, ἔγωγε 632 C. ὁδοῦ. ὕcτερον 632 E. πολιτείᾳ, ὁ 634 D. δοκεῖ, ἀρρένων 636 C. γένη, ἥ 637 E. ἔπαινοῖ, ἄλλοc 639 A. cυνουcία, εἴπερ 640 C. θεοῦ. εἰ 641 D. πόλει, ὡc 642 B. τούτου, ὅ 643 D. μενέτω, ὡc 644 A. ἐναντίου. ἐπί 644 C. εἴη. ἐναργεcτέρου 645 C. ἀτόπου, εἰ 646 B. νομοθέτα, εἴτε 648 A. πράττοι, εἴτε 648 D. κείνῃ, ἧc 650 B.]

IIIb) 3 [φύcει. Ἀληθέcτατα 627 D. ἀπολείπει. Οὐκοῦν 645 E. μή. Ὀρθῶc 646 D/E.]

In libro II. invenimus hiatus

I) 152	effectos	καί	10	effectos	τί vel τι
40	„	articulo	3	„	δή
6	„	περί	2	„	ὦ
8	„	μή	2	„	εἰ
5	„	ἤ			

II) 55 [λόγῳ ὀρθῶϲ 653 B. αὕτη ἔϲθ' 653 B. δυνηθῇ ἑκάϲτοτε 654 C. μέλη ἔνεϲτι 655 A. χοροδιδάϲκαλοι ἀπεικάζουϲιν 655 A. που ἐρεῖ 655 C. ἄλλοι ἐναντίᾳ 655 C. μοίρᾳ ὀνειρώττων 656 B. που ἀνάγκη 656 B. κείμενοι ἤ 656 C. ῥυθμοῦ ἤ 656 C. τύχῃ ἀπεργάζεϲθαι 656 C. θεοῦ ἤ 657 A. χρὴ εἰϲ 657 B. ἐκεῖ οὐδαμῶϲ 657 B. φαίνεται οὕτωϲ 657 C. νέοι αὐτοί 657 D. μνήμῃ ἐπεγείρειν 657 D. θείῃ ὁντινοῦν 658 A. αὐτοῦ ἀπαιδευϲίαϲ 659 A. αὐτοὶ αὑτούϲ 659 C. ϲοι ἅ 660 C. ὀξὺ ὁρᾶν 661 A. πείϲει ἁμῶϲ 663 C. δικαίου ἐναντίωϲ 663 C. κακοῦ ἑαυτοῦ 663 C. βίᾳ ἀλλ' 663 E. δοκεῖ ἤ 664 A. ἀεὶ ἀτάκτωϲ 664 E. πόλει ὅλην 665 C. αὐτῇ ἐπᾴδουϲαν 665 C. χοροὶ ἀγωνιζόμενοι 665 E. ἄϲιτοι ἀναγκάζοιντο 665 E. που ἀηδῶϲ 665 E. ἐμμανῆ εὐλαβούμενοι 666 A. πανταχοῦ ἰδιώταιϲ 667 A. εἶναι ἤ 667 B. λέγω ἐδωδῇ 667 B. εἶναι ἐν 667 C. τέχναι εἰκαϲτικαί 667 C. ὀνομάϲαι ἄν 667 E. λόγου ἄξιον 667 E. δοκεῖ ἤ 668 A. προϲχρώμενοι ἐν 669 E. ὅτῳ ἔοικε 669 E. που ὁ 671 A. ἀξιοῖ ἑαυτοῦ 671 B. φίλοι ἤ 671 E. φήμη ὑπορρεῖ 672 B. βοᾷ ἀτάκτωϲ 672 C. ἀκταινώϲῃ ἑαυτό 672 C. χορεία ὅλη 672 E. ῥυθμοῦ ἐγέννηϲεν 673 D. ἀφέξεται ὡϲαύτωϲ 673 E. ῥηθέντι εἰρήϲθω 674 C.]

IIIa) 28 [ἁρμονία· ἡμῖν 653 E. εἶναι, ὅπερ 656 B. χαίρῃ, ἐάν 656 B. γεγονέναι. ὥϲθ' 657 A/B. ἑορτάϲει, ἐπειδή 657 D. Κλεινία. εἰ 660 C. ἡδύ, ἀναγκαῖον 660 C. δοκεῖ, εἴπερ 662 A. βίῳ, οἷν 662 D. εἰπέτω, ὡϲ 662 E. οἶμαι, ὅπῃ 665 B. πόλει, ᾆδον 665 D. παιδοτροφία, ὅθεν 666 E. ἐργαϲίᾳ, ὅϲαι 667 C. εἰκαϲτικαί, ἆρα 667 C. ἔχει, ὅϲοι 668 D/E. ῥυθμοῦ, ὅν 670 B. διηναγκαϲμένοι· ὅτι 670 B/C. δευτέρου, ἤ 671 A. τοιαύτη, οἵαν 672 A. δεδώρηται· ἐγώ 672 B. φύεται. ἐν 672 C. χρόνῳ, ἐν 672 C. πηδᾷ· ἀναμνηϲθῶμεν 672 C. μανθάνω, ὡϲ 673 B. λέγοι, ἐν 674 B. δέοι, οὐδ' 674 C. ξένοι, ἡμῖν 674 C.]

IIIb) 6 [ναί. Εἶεν 654 E. λόγῳ. Ἀλλά 664 A/B. γενόμενοι. Εἰκότωϲ 666 D. πόλει. Οὐκ 667 A. ἐπακολουθῇ; Ἀβλαβῆ 667 E. μιμήματι. Ἀληθέϲτατα 668 B.]

In libro III. invenimus hos hiatus

I) 160	productos	καί	4	productos	δή
49	„	articulo	2	„	ὦ
7	„	περί	2	„	εἰ
6	„	ἤ	1	productum	μή
4	„	τί vel τι			

II) 72 [λόγοι ἀλήθειαν 677 A. που αἰγῶν 677 E. ἠφανιcμέναι ἄν 678 E. διάφοροι ἑαυτοῖc 679 B. ἀνάργυροι ὄντεc 679 B. φθόνοι οὐκ 679 C. πω ἐφίλει 680 A. διεξέρχεται ἑκάcτοτε 680 C. λόγῳ ἔοικε 680 D. ἔθη ἄττα 681 B. ἃ εἰθίcθηcαν 681 B. ἐφάπτεται ἑκάcτοτε 682 A. δίκῃ ὑπεδέξαντο 682 D. Δελφικῷ Ἀπόλλωνι 686 A. ἐκεῖνοι ἑαυτοῖcιν 687 D. εὔχεται ἑαυτῷ 687 D. μανθάνω ὅ 687 E. λόγῳ ἑπομένουc 688 C. πειράcομαι ἰών 688 D. λόγῳ ἐναντιῶται 689 B. φύcει ἀρχικοῖc 689 B. καλοὶ ἐν 689 B. λόγοι ἐνόντεc 689 B. διαπεπονημένοι ἅπαντα 689 D. οὐχὶ ἕν 690 A. πανταχοῦ ἄν 690 A. νόμου ἑκόντων 690 C. ὅρκῳ ἐπῄνεcαν 691 A. φίλοι ἄνδρεc 691 C. νόcου ἀνοίαc 691 D. ἐπεὶ ἐπί 692 B. λέγω οὐχ 692 D. παρακαλουμένη ἀμύνειν 692 E. αὖ ἀμύναcθαι 692 E. γένη ἐν 693 A. αὖ ἀμίκτουc 693 B. προθέμενοι ἄττα 693 B. φαίνεται ἑκάcτοτε 693 C. βούλεται ἡμῖν 693 E. πάλαι οὕτωc 693 E. ἐλεύθεροι ἐγένοντο 694 A. τροφῇ ἀνεπιπλήκτῳ 695 B. ἴcῳ ἀγανακτῶν 695 B. πόλει ὑμῶν 696 A. ἐπεὶ οὐδ' 696 B. cωφροcύνη ἀπῇ 696 B. γίγνονται ἑκάcτοτε 696 D. cωφροcύνη ἄνευ 696 D. βουλὴ ὑπέρ 697 D. ἡγῶνται ἔcεcθαι 697 D. λογιcμῷ ἀχρήcτουc 697 E. μιcθούμενοι ὑπό 697 E. ὅπῃ ἀφίκετο 698 D. μιᾷ ἡμέρᾳ 698 E. ἀπειλαὶ ἐφοίτων 698 E. τεθνάναι ἐλέχθη 698 E. μεμνημένοι ὡc 699 A. ὕμνοι ἐπεκαλοῦντο 700 B. κρότοι ἐπαίνουc 700 C. πλείcτῳ ὄχλῳ 700 C. χρόνου ἄρχοντεc 700 D. ποιηταὶ ἐγίγνοντο 700 D. κατεχόμενοι ὑφ' 700 D. ἔχοι οὐδ' 700 E. δημοκρατία ἐν 701 A. πονηρὰ ἀναιcχυντία 701 B. ἐλευθερίᾳ ἡ 701 B. τέλει ὅρκων 701 B. φαίνεται ἔμοιγε 701 C. βίᾳ ὑπό 701 C. φίλη ἑαυτῇ 701 D. Δαρδάνου ὑπωρείαc 702 A.]

IIIa) 42 [τέχναι, ὅcαιπερ 678 E. ἐγγίγνονται. ἀγαθοί 679 C. γεγονέναι, οἷc 680 E. χρόνῳ, ὄντι 682 D. δεκέτει, ὅν 682 D. χρόνῳ, ὅτε 683 C. καταλύεται, ὦ 683 E. γίγνεται, ἐάν 684 D. ἐδόκει, ἀνευρημένη 685 D. cυμβήcεται, ἐάν 688 D. ξένοι, ὅ 689 C. φίλοι, ἄνευ 689 D. cοφία, ἧc 689 D. διαφωνία, ὡc 691 A. δυνάμει. ὁ 692 A. αἰτία. ἐπεί 692 A/B. διεφθαρμένα, ὥcτε 692 D. κατηγοροῖ, οὐδέ 692 E. λέγοι. ἀλλά 692 E. χρή, ὅταν 693 C. ὑμέτεραι, ἡ 693 E. δεcπόται. ἐλευθερίαc 694 A. τύχη, ὡc 695 E. ἀποδιδόναι, ὅτι 696 A. ἔχω, ὅπωc 696 D. ἀτιμίαι, οὐ 696 E. λόγου, ἀλλά 696 E. βουλεύεται, ἀλλά 697 D. ἀφικνῶνται, οὐδέν 697 D. ἐνεποίει, ὁ 699 C. διεξέρχομαι, οὗ 699 E. φίλοι, ἡμῖν 700 A. ποιητικοί, ἀγνώμονεc 700 D. καταψευδόμενοι, ὡc 700 E. μουcική, ἡδονῇ 700 E. ἐλευθερία. ἄφοβοι 701 A. εὐπραγία, ἐπί 701 E. ἐναντίου, οὐ 701 E. διαγάγοι. εἰ 702 B. ποιοῦμαι. ἡ 702 C. γενήcεται, ἅμα 702 D. Κλεινία. ἀλλά 702 D.]

IIIb) 7 [ξυνδοκεῖ. Οὐκοῦν 679 D. εὐδαιμονοῖ. Οὐκοῦν 686 E/87 A. λόγου. Ἔοικε 687 B. εἴη. Εἶεν 696 D. λαγχάνοι. Ἔχει 696 E/97 A. Κλεινία; Ἐγώ 702 B. cυcτάcει. Οὐ 702 D.]

In libro IV. leguntur hiatus

I) 98	parti	καί	2	parti	τί vel τι
32	„	articulo	3	„	δή
8	„	περί	2	„	ὦ
4	„	μή	2	„	ἄν
4	„	ἤ	1	partus	εἰ

II) 46 [φύcει ὅλη 704 D. πόλει ἀνθ' 705 B. λόγου ἀξίαοὖτ' 705 C. μέρη ἀναγκαῖον 705 C. τοξότου ἑκάcτοτε 705 E. τούτου ὅτῳ 705 E. τυγχάνῃ ἄνευ 706 A. γενόμενοι εὐθύς 706 B. τυγχάνει ἀπῳκηκός 708 A. νόcοι ἀναγκάζουcι 709 A. πόλει ἀγαθά 711 D. φάναι ἀριcτοκρατίαν 712 D. ἔδει ἐπονομάζεcθαι 713 A. Θεοῦ ὄνομα 713 A. γεγονέναι ἐπί 713 B. ἥμεροί εἰcιν 713 D. φύcει ὅρον 714 C. πόλει ἑκάcτοτε 714 C. κολάcει ὁ 714 D. κοινοῦ ἐτέθηcαν 715 B. πόλει ἀρχάc 715 B. τοιαύτῃ ἑτοίμην 715 D. αὐτοῦ ὁρᾷ 715 E. εὐμορφίᾳ ἅμα 716 A. καταλείπεται ἔρημος 716 B. δίκῃ ἑαυτόν 716 B. νόμου ἀναρμοcτεῖ 718 B. μοι ἀπείργαcται 719 A. βούλομαι ὑμῖν 719 A. ἀναγκάζεται ἐναντίωc 719 C. προcαγορεύῃ ἐν 719 E. ἐλεύθεροι ὦcιν 720 B. ἐλεύθεροι αὐτοί 720 B. οἴχεται ἀποπηδήcαc 720 C. τοιούτου ἐcτίν 721 C. τρόπῳ ἀθάνατον 721 C. ἀποcτερεῖ ὅc 721 C. νόμῳ ἀζήμιοc 721 D. νεώτεροι ἐν 721 D. παγκάλῃ ἀναπαύλῃ 722 C. cημαίνει ὡc 722 E. διπλοῖ ἔδοξαν 722 E. νόμοι οὐκ 722 E. εἶναι ἁπλῶc 722 E. δέξηται ᾧ 723 A.]

IIIa) 30 [παπαῖ, οἷον 704 C. εἶναι, ὅμωc 704 E. ἑπόμενοι, ἐάν 705 E. παραλείπῃ, ἐάν 706 A. φύcει, ὅ 709 E. ξυνεπέcθω, ἐάν 710 A. λόγου. ἔχετε 710 B. θεῷ, ἅπερ 710 D. ταύτῃ, ὅπηπερ 711 B. ἐθελήcῃ, ἐάν 711 B. πειθέτω, ὦ 711 C. φίλοι, ἄλλῃ 711 C. χρόνῳ, ὅταν 711 D. ἀπεργάζεται, ἐν 711 D. λεγομένη. ἐγώ 712 E. ἀγέλαι, οὐ 713 D. βίου. ἅ 718 A. ἀποτελεῖ. ἅ 718 B. διανοεῖται, ἐν 718 B. τύπῳ, ἀλλά 718 C. νομοθέτα, εἴπερ 719 B. νομοθέτα, ὑπό 719 C. ἀτιμίᾳ. ὁ 721 B. χρόνου, ὅ 721 C. τόcῳ, ἵνα 721 D. τρόπου, ὦ 721 E. βίᾳ. ἐγώ 722 C. φύcει. ἡμῖν 722 E. διπλοῖ, ἀλλά 722 E. νόμου. ὅ 722 E.]

IIIb) 1 [ἔχει. Οὐκ 705 C.]

In libro V. legimus hiatus

I) 157	effectos	καί	3	effectos	ἤ
48	„	articulo	1	effectum	τί
3	„	περί	1	„	πρό
13	„	μή			

II) 71 [οἴεται ἐπαινῶν 727 B. αὐτοῦ ἑκάcτοτε 727 B. ἀεὶ ἀναίτιον 727 B. τιμᾷ ὑπείκων 727 C. μέcῳ ἁπάcηc 728 E. πόλει ἄμεινον 729 A. ὅπου ἀναιcχυντοῦcι 729 C. εἶναι ἀναιδεcτάτουc 729 C. βίῳ ὁμιλίαc 729 D. μακρῷ ἄριcτοc 729 D. δόξῃ ὑπηρεcίαc 729 D. γίγνεται ἁμάρτημα 730 A. θεοῦ ἔτυχεν 730 A. πάθοι ὁ

730 A. ὅcοι ἀδικοῦcι 731 C. οὐδαμοῦ οὐδέν 731 C. κακῷ ἐφιέναι 731 D. γίγνεται ἑκάcτοτε 731 E. αὐτῷ ἐάν 732 A. χρὴ ἐπιτηδεύειν 732 D. αὐτοῦ ἑκάcτου 732 E. φύcει ἀνθρώπειον 732 E. βίῳ ἔνεcτι 733 C. αὖ ἐν 733 C. ᾧ ὀλίγα 733 C. βίῳ ἰcορροπεῖ 733 C. φίλῳ ἡμῖν 733 D. πόcοι εἰcι 733 D. παρείκει ἑκόντα 734 B. ζῇ ὁ 734 B. βίου ἡδίω 734 D. μονίμου ἐποικοδομεῖν 736 E. χίλιοι ἔcτωcαν 737 E. ποιῇ οὔτε 738 B. πόλει ἑκάcτοις 738 B. λόγοι ὁπηδή 738 C. ξύλλογοι ἑκάcτων 738 D. πόλει ἀγαθόν 738 D. φανεῖται ὁτῳοῦν 738 E. νόμοι ἄριcτοι 739 C. βίου ἅπαν 739 C. φύcει ἴδια 739 C. θεοὶ ἤ 739 D. ὅcαι εἰcι 740 B. καταλειπέτω ἀεί 740 B. που ὑπάρχει 740 E. ἐκπομπὴ ἀποικιῶν 740 E. τεταγμένου ἀριθμοῦ 741 A. βαναυcία ἦθοc 741 E. ἀποτρέπει ἐλεύθερον 741 E. μηδενὶ ἰδιώτῃ 742 A. ἀνάγκη ἑκάcτοτε 742 B. γίγνηται ἀποδημεῖν 742 B. πόλει αὐτό 742 B. πόλει ἐπιτηδεύματα 742 C. διπλαcία ἐcτι 743 A. διπλαcίῳ ἐλάττονα 743 A. παμπλούcιοι ἀγαθοί 743 C. εὐδαιμονέcτατοι ἔcονται 743 C. δίκαι ἐν 743 C. ὅπου ὡc 743 D. πλουcιώτεροι ἐκ 744 C. ἕκαcτοι ἑαυτοῖcιν 744 C. περιόψεται ἐλάττω 744 E. πόλει ἄν 745 A. ὅcαι εἰc 745 B. κύκλῳ οἰκήcειc 746 A. πανταχῇ ἀπεργάζεcθαι 746 C. αὐτοὶ ἐν 747 A. φύcει ἐγείρει 747 B. ἐναίcιοι αὐτῶν 747 D.]

IIIa) 55 [δοκεῖ. ὁ 727 B. τιμᾷ, ἀτιμάζει 727 C. τιμᾷ, ἀτιμάζει 727 C. εἶναι, ὑπείκει 727 D. ἐκεῖ. οὐδέ 727 D. ἀγνοεῖ, ὡc 727 E. ἀμελεῖ. οὐδέ 727 E. λογίζεται, ἔcτι 728 B. πάθη, ἧc 728 C. cώζωνται, ἀπολλύμενοc 728 C. καταλίπῃ. οὔτε 729 A. κεῖνοι, ἐλάττουc 729 D. γίγνεται, ὥcτε 730 A. εἴη, ἵνα 730 C. βίου, ὥcτε 730 C. ἐκείνου. ὁ 730 D. αὔξει, ἁμιλλώμενοc 731 A. τυγχάνῃ. ἐκ 732 A. εἰδέναι, οὐκ 732 A. ἐπιθυμίαι, ἐξ 732 E. τούτῳ, ὅ 733 A. πλείω, ἐλάττω 733 A. φανήcεται. ἡ 733 A. βίοι, ὧν 733 D. ὑπερβάλλῃ. ὅπου 734 C. εὐδοξίᾳ, ὥcτε 734 D. πόλει. ἥν 737 A. μετῇ. οἷc 737 B. εἶναι. ὅπου 738 D/E. διαπατήcει. ἡ 738 E. ἄριcτοι, ὅπου 739 C. γεγονέναι, οἷον 739 C. θήcεται. ἡ 739 D. γίγνηται, ἐπίχυcιc 740 E. δοκῇ. ἐάν 740 E. φθορά, ἐλάττουc 741 A. γένωνται, ἑκόνταc 741 A. δοκῇ, ἵνα 741 D. θεῷ. ὅcον 741 D. τόκῳ, ὡc 742 C. διακρίνοι, ἐπαναφέρων 742 D. ᾖ. ὁ 743 B. ἀγαθοί. εἰ 743 C. ἀγαθοί, οὐδέ 743 C. φίλοι. εἶεν 743 C. φίλοι, ὅπου 743 C. ἀδικίαι, ἀλλά 743 D. τάττεται, ὀρθῶc 743 E. νενομοθέτηται. εἰ 743 E. μεθεξούcῃ, ὅ 744 D. τιμή, ὅν 744 E. εἴη. ἐάν 745 A. προcτάξῃ, ὅπωc 745 B. τρόπου, ὡc 745 E. cυμπέcοι, ὥcτε 745 E.]

IIIb) —

In libro VI. inveniuntur hiatus:

I) 172	procreati	καί	6	procreati	ἤ
65	„	articulo	4	„	τί vel τι
14	„	περί	2	„	δή.
23	„	μή			

II) 60 [cτέργεται ὑπό 754 B. δίκῃ ἐν 754 E. ἀρχέτω ἔτη 755 A. γιγνόμενοι ἑκάcτοτε 755 C. ὅτου ὅντινα 755 D. cτρατηγοὶ ἑαυτοῖc 756 A. δεcπόται οὐκ 757 A. φίλοι οὐδέ 757 A. μέτρῳ ἴcην 757 B. κλήρῳ ἀπευθύνων 757 B. παντὶ ἰδεῖν 757 B. κλήρου ἴcῳ ἀνάγκῃ 757 E. χρόνου ἐὰν 758 B. πάτριαι ἱερωcύναι 759 B. μηδενὶ ἤ 759 B. θεῷ ἐπιτρέποντα 759 C. τύχῃ ἀποδιδόντα 759 C. μορίῳ ἑκάcτῳ ἐπικληρωθεῖcα 760 B. δευτέρῳ ἔτει 760 D. τόπῳ ἑκάcτῳ 760 E. τόπῳ ἑκάcτῳ 761 A. ἡμερώταται ἕκαcται 761 A. κρήνη ᾖ 761 B. που ἄλcοc 761 C. οὐδαμῇ ἀχαρίτου 761 D. ἑτέρῳ ἐπικαλῇ 761 E. ἐπίcκοποι ἀκριβεῖc 762 D. οἰκέται οὐχ 763 A. χρήcονται ὑπηρετήματα 763 A. διακονούμενοι ἑαυτοῖc 763 A. ταύτῃ ὁ 765 B. πόλει ἀκροτάτων 765 E. φυτοῦ ἤ 765 E. ἀρχέτω ἔτη 766 B. πόcοι ἐφ' 767 B. αὐτοὶ ἑαυτοῖc 767 B. ἀρχῇ ἑκάcτῃ 767 D. ἑκάcτῃ ἄριcτοc 767 D. ἐννοῶ ἀκούων 769 B. ἐπεὶ ἐντριβήc 769 B. νέοι ἅμα 770 A. θεῷ ὑπηρέταc 773 E. πείθηται ἑκών 774 A. πόλει ἔχῃ 774 A. αὐτῷ ἑκών 774 B. νόμῳ ἐπαινεῖν 775 B. θεοῦ ἑορταῖc 775 B. νοcώδη ἑκόντα 775 D. λόγῳ ἔτυχον 776 D. γένει οἰκετῶν 777 A. πολὺ ἄμεινον 781 A. αὐτοῦ ἐν 781 B. ξυνδοκεῖ ἀκούειν 781 D. βίοι ἐγίγνοντο 782 C. γυναικὶ ἤ 784 E. γυνὴ ἀνδρί 784 E. λελευκωμένῳ ἐν 785 A. βίου ἐξαλείφειν 785 B.]

IIIa) 32 [ἱερῷ, ὅπερ 753 B. δήμου, ὁπόθεν 753 C. πόλει, ἥν 754 A. cυνεπιμεληθῆναι, ὅπωc 754 C. ζῇ, ὅπου 755 A. ζημίᾳ· ἐπειδάν 756 C. ζημίᾳ· ὀγδοήκοντα 756 E. Κλεινία, ἀποβλέπονταc 757 C. φίλοι, ἀναγκαῖον 758 A. προαcτείῳ, ὅπωc 759 A. γίνηται, ἑλέcθαι 759 A. πόλει, ὅπωc 759 B. φυλαί, ἕκαcτον[18]) 759 D. φυλαί, ὅθεν 759 E. γιγνέcθω. ἀφρούρητον 760 A. ἔτει, ἵνα 760 D. ἐπιτηδευέτω, ὅcοι 763 C. ζημιουμένῳ, ἐάν 764 A. ἀφείcθω, ἐάν 764 A. ἐπιζήμιοι, ἐάν 765 A. ἀρχέτω, εἰc 765 B. δοκιμάcῃ· ἐάν 765 C/D. γῇ· ὧν 766 A. πόλει, ὅc 766 A. καθιcτάναι, οἷc 766 C. κατηγορείτω· ὁ 767 E. βίου, οἱ 770 A. αὐτῷ, ὅθεν 773 B. πόλει, ὕβριc 774 C. μετεχέτω, ἐάν 784 D. ἀνδρί, ἐάν 784 E. κείcθω, ἀκοcμούντων 785 A.]

IIIb) 3 [πόλει. Ἔχει 751 A. ξυνδοκεῖ. Ἀκούωμεν 781 D. διακελεύει; Ἅ 783 C.]

In libro VII. invenimus hiatus:

I) 215	effectos	καί	5	effectos	ἤ
49	„	articulo	7	„	τί vel τι
20	„	περί	4	„	δή
13	„	μή	1	effectum	ὦ.

II) 44 [πολλὴ αὔξη ὅταν 788 E. βίᾳ ἐπερειδομένων 789 E. φαίνεται ἀπεργαcαμένη 791 A. ἤθη ἀπεργάζεται 791 D. προcχρήcεται ἀλγηδόνι 792 B. γίγνεται ἑκάcτοτε 792 C. προcχρήcεται

18) Cf. Ritter. comm. in Platon. Legg. I 163, II 48.

ἡ 792 E. μέσου ὑπορρέοντα 793 C. ἐξετεῖ ἤθει 793 E. ξυμβαίνοι ἄν 795 D. μήπω εἰς 796 C. χρήσιμοι εἰς 796 D. ξυνέπονται ὑπείκοντες 798 C. δεῖ ἐφυμνεῖσθαι 799 A. αὕτη ὅλη 799 E. λόγῳ ἐπείσθημεν 801 B. πόλει ἱδρυμένον 801 B. ἀποδεδειγμένοι εἰσὶν 801 D. τεταγμένῃ ἀκούων 802 C. ταύτῃ ἐναντίαν 802 D. ἁρμονίᾳ ἀπᾴδειν 802 E. ῥυθμῷ ἀρρυθμεῖν 802 E. φαίνομαι ἐμαυτῷ 803 A. προστεταγμένη ἴσως 805 A. γίγνεται ἐκ 805 B. ἐμαυτῷ ἐπιπλήττειν 805 B. πάντῃ ἱκανῶς 806 D. βίου ἀσχολίαν 807 C. ἡλίου ἀνατολῆς 807 E. οἰκίᾳ ὑπὸ 808 A. χρῆναι ἑκάστους 809 C. ἀπολαμβάνουσαι ἑαυταῖς 809 D. ὁδοῦ ἐχθοδοποῦ 810 D. μοι ἴσως 811 C. πόλει ὅπου 814 C. τοιαῦται ἀνάγκαι 818 B. οὐδαμῇ ἀνεκτόν 820 E. πάλαι ἀκηκοώς 821 E. γίγνεται ἔπαινος 822 E. αὖ ἄγρας 823 E. ἀξία ἐπαίνου 824 A. ἀρίστη ἡ 824 A. ἐξειργέτω ὁ 824 B.

IIIa) 24 [φύεται, ὥστε 788 D. τελοῦσαι· ἡνίκα 790 D. τεκμαίρονται· οὗ 792 A. βοᾷ, οὐ 792 A. εὐτυχῇ· ἔστι 792 A. ξυνδεῖται, ἄνευ 793 D. χρώμενοι. ἐν 794 E. ὑπαρχέτω; ἤ 801 A. Κλεινία, ὅ 805 C. δυνάμεναι, οὐδέ 806 B. βίου, οἷσι 806 D. ἐλευθέρου, εἴτε 808 A. δίκῃ, ὀνείδει 808 E. μεγίστῳ, ὁ 808 E. χρόνῳ. ἀλλά 812 E. βίου, ὅ 817 B. ἔκγονοι, ἐπιδείξαντες 817 D. φίλοι, οὐκ 817 D. ξυγγενῆ, ἐν 820 B. λέγει, ἀκουστέον 820 D. φίλοι, εἴτε 823 D. ἐπαίνου, οὐδέ 824 A. κωλυέτω, ὅπου 824 B. κωλυέτω, ἐν 824 B.]

IIIb) 3 [Κλεινία. Ἦν 796 D. εἴη. Οὐκοῦν 798 E. Ζημία. Ἀληθῆ 819 A.]

In libro VIII. exstant hiatus:

I) 140	producti	καί	3	producti	τί vel τι
33	„	articulo	2	„	δή
20	„	περί	1	productus	ἄν
12	„	μή	1	„	εἰ.
9	„	ἤ			

II) 65 [τινὶ ἀεί 828 B. ἀεὶ ὑπέρ 828 B. φυλὴ ἑκάστη 828 C. ἑκάστη ἐπώνυμος 828 C. γένει ἄριστον 828 D. πόλει ὑπάρχειν 829 A. κεκτημένοι ἐν 829 C. τίμιοι ἐν 829 D. μύριοι ὑπάρχουσι 830 A. χρόνῳ οὐδενί 830 A. ὁμοίου ἰόντες 830 B. οὐδαμῇ οὐδαμῶς 831 B. ἀργύρου ἀπληστίαν 831 D. βίου ἄπληστος 832 A. δρόμῳ ἁμιλλωμέναις 833 D. βολῇ ἐκ 834 A. ὅσαι ἐν 834 E. πόλει ἑορτάζειν 835 B. λόγῳ ἑπόμενος 835 C. πειράσομαι ἐγώ 835 D. πόλει ἀφέξονται 835 E. προστάττῃ ἀπέχεσθαι 835 E. ἐξεῖναι ὑπερβαλλόντως 836 A. παρακελεύεται ἑαυτῷ 837 C. πόλει ἐνεῖναι 837 D. πειράσομαι ἐπᾴδων 837 E. χρώμενοι ἀσθενεστέραν 841 B. ἄλλῳ ὁτῳοῦν 841 E. πόλει ἐπαίνων 841 E. Λακεδαίμονι ἤ 842 B. νόμοι ἔστωσαν 842 E. νόμῳ ἀναίσθητος 843 A. οὐδαμῇ ἅπαντος 843 C. κείμενοι οὐκ 844 A. βούληται ἄγειν 844 A. ἀγροίκου

ὀπώρας 844 D. ἀμυνέσθω ἄνευ 845 C. εἶναι ἐλευθέρῳ 845 C. κινδυνευέτω ἀναγώνιστος 845 C. διαφθείρῃ ἑκών 845 E. νόμοι ἀφηγῶνται 845 E. ζημιοῖ ἤ 846 A. βίᾳ ἤ 846 A. λάθρᾳ αὐτόν 846 A. πόλει ὑπάρχον 846 E. χώρᾳ ἀναγκαίων 847 C. φυτοῦ ἤ 847 D. δεσμευτικοῦ ἤ 847 D. κύριοι εἰσαγωγῆς 847 D. χώρᾳ ὅλῃ 847 E. πόλει ἡμῖν 847 E. νόμου ἔοικεν 847 E. εἰσαφικνοῦνται ἑκάστοτε 848 A. δωδεκάτου ἑκάστου 848 D. πανταχοῦ ἱδρύσασθαι 848 D. ὠφελιμώτατοι ἔσονται 848 E. δεῖ ἕκαστα 849 A. νέᾳ ὧν 849 B. ξένοι ἤ 849 B. δοῦλοι ἐπιτροπεύουσι 849 B. τεκμηράμενοι ἕδρας 849 E. στεργέτω ὡς 849 E. λόγου ἀξίῳ 850 B. ἴτω ὅπῃ 850 C. ὅπῃ αὐτῷ 850 C.]

IIIa) 28 [ἀπολείπουσαι, ὅπως 828 B. πόλει, ἔργων 829 D. προσμαχόμενοι; ἤ 830 A. προστάξει, ἁμίλλας 830 D. μικρά· ἤ 831 B. ξένοι, ἐπεπλήξατε 832 B. παρακαλεῖ· ὁ 833 A. φέροι· ἅ 835 B/C. λόγῳ, εἶδον 835 D. πόλει, ἐν 835 D. γένει· ὅταν 837 A. ἐρωμένου· ὁ 837 C. κρατεῖ, ἐάν 839 A. εἶναι. ἐάν 840 E. εἶναι, ἐν 842 B. δρέπῃ, ἐάν 844 E. βούληται, ἐάν 844 E. λαμβάνῃ, ὅπως 844 E. καρπούσθω, ἐάν 844 E. ζημιούσθω· ἐάν — ὀπωριζέτω, ἐάν — βούληται· ἐάν — ἁπτέσθω, ἐάν 845 A. εἶναι· ἐάν 845 C. ἀναμιμνήσκῃ. ὕδωρ 845 D. νόμου. ἔστω 845 E. αὐτοῦ· ἄν 845 E. ἀπιέναι, ἐάν 850 B.]

IIIb) 1 [διανοεῖται. Ἔσται 842 A.]

In libro IX. inveniuntur hiatus:

I) 172	effecti	καί	19	effecti	μή
53	„	articulo	23	„	ἤ
5	„	περί	4	„	ἄν
4	„	τί vel τι	1	effectus	εἰ.

II) 108 [τιθέναι ἐπ' 853 C. γίγνεται οὐδεμία 854 D. ἐπήκοοι ἔστωσαν 855 D. θεῖναι ἐπί 856 A. τύχῃ ἀμείνονι 856 E. βίᾳ ἀπολλύντι 857 A. ἐκτίσῃ ἤ 857 A. ὅσοι ἄνευ 858 D. που ἐτίθεμεν 860 B. διπλῇ ὠφελοῖεν 862 E. γήρᾳ ὑπερμέτρῳ 864 D. σκηπτομένου ὑπέρ 864 D. ψιλῷ εἴτε 865 B. ὀργάνῳ ἤ — βέλει ἤ — δόσει ἤ — προσβολῇ ἤ 865 B. σώματι ἤ 865 C. νόμῳ ἐάν 866 A. γένει ἐγγύτατα 866 A (bis). ἔτη ἀποσχέσθαι 866 B. ἔχῃ οὐσίαν 866 C. βίᾳ ὑπό — ἐκπεμπέτω ἄσυλον — κτείνῃ ἐλεύθερον 866 D. ἑκουσίῳ ἔοικεν 867 A. κτείνῃ ἐλεύθερον 867 C. ξένου ἄφιξιν 868 A. γυνὴ ἑαυτῆς — αὖ ὑπόδικος — ἀδελφὴ ἀδελφόν 868 E. νόμῳ ὑπόδικος — φόνου ἀφιῇ — ἀφιῇ ἑκών 869 A. μόνῳ οὐδέ — μέλλοντι ὑπό 869 B. κτείνῃ ἐν 869 C. φόνου οἱ 869 E. φόνοι οὕτως — φόνου ἑκουσίου 870 C. φοβουμένῳ ἐξ 870 E. νόμου ἀρά 871 B. ἴτω ἀναγκάζων 871 C. φευγέτω ἀειφυγίαν 871 D. κτεινέτω ἤ 871 E. θέλῃ ἤ 871 E. ἐπιβουλεύσει ἀποκτείνας 872 A. φόνου ἐν 872 A. πόλει ἐνοικῇ 872 A. γίγνηται ἐφ' 872 C. πάντῃ ἀνοσιωτάτων 872 D. δίκῃ ἐπίσκοπος 872 E.

φόνῳ ὁμοίῳ — ὁμοίῳ ὅμοιον — τολμῆcαι ἀποcτερεῖν 873 A. πᾶcαι ὑπέρ 873 B. νόμῳ ἄταφον — βίᾳ ἀποcτερῶν — περιωδύνῳ ἀφύκτῳ — τύχῃ ἀναγκαcθείc — δειλίᾳ ἑαυτῷ 873 C. προcτάξῃ ὁ 873 E. τεθνάτω ὑπό — μητρὶ ἤ 874 C. πάντῃ ἀγριωτάτων 874 E. φύεται ὥcτε — τέχνῃ οὐ 875 A. λάβῃ ἱκανῶc — ὁρμήcει ἀεί 875 B. ἀπεργαζομένη ἐν — φύcει ἱκανόc 875 C. οὐδαμοῦ οὐδαμῶc — πολὺ ὁρᾷ 875 D. φόνου ἀναγκάζειν 877 A. φόνου ἐδίκαcαν — ἀδελφὴ ἀδελφόν 877 B. φευγέτω ἀειφυγίαν 877 C. φόνου ὄφλοντα — ἑκουcίου ἤ 877 E. πόλει εὐδοκιμώτατον 878 A. τρόπῳ ἐπευξαμένουc 878 A. μέcῳ ὅρων 878 B. ἀνδραποδιcμοῦ ὑπόδικον 879 A. νεωτέρου ἐcτί 879 B. νεωτέρου ἰδεῖν — παντὶ ὑπό 879 C. ξένου ἀπείργοιτο 879 D. πάλαι ἐνοικοῦντοc 879 D. δοκῇ ὁ — ἡλικίᾳ ἑαυτοῦ — ἑαυτοῦ ἐάν 879 E. ἔτη ἐάν 880 A. διειργέτω ἤ — ἡλικίᾳ ἤ — ἀμυνέτω ὡc — ἀδελφῷ ἤ — πατρὶ ἤ 880 B. τολμήcει ἅψαcθαι 880 E. πόνοι ἔτι 881 A. ἀρᾷ ἐνεχέcθω — φευγέτω ἀειφυγίαν — ὅcοι ἐλεύθεροι 881 D. cυμφάγῃ ἤ — cυμπίῃ ἤ — προcάπτηται ἑκών — κεκοινωνηκέναι ἀλιτηριώδουc — νόμῳ ἱερά 881 E.]

IIIa) 80 [πόλει, ἥν 853 B. γίγνωνται. ὧν 853 D. ἰέναι, οἶcτροc 854 B. ληφθῇ, ἐάν 854 D. γένει, ἐάν 855 A. δοκῇ, ἐάν 855 B. πολῖται, ὅcοιπερ 855 D. νομοθετεῖ. ἄρα 857 E. θεῷ — ἔξεcτι 858 A. νομοτεθεῖται. ὁ 861 B. φίλοι, οὔτε 862 B. κέρδη, ἐάν 862 C. φόνου. οὕτω — χρόνου, ὅν 864 E. ἀνέλῃ. ἐάν 865 D. ὄφλοντι. ἐάν — πόλει, ἐπεξίτω 866 B. καθαρμῷ, ἐάν — εἰργέcθω. ἐάν 866 C. ἔλθῃ, ἄν — ἀχθῇ, ἡ 866 D. ἀκουcίῳ, ἔcτι 867 A. καθηράcθω, ἐάν — κεκτημένῳ. ὅcτιc — νόμῳ, ἀλλά 868 A. μιαίνῃ, ὁ 868 A/B. εἶναι. ἐάν 868 C. ἔcτω, ἐάν 869 A/B. ζημία. ἀδελφόc — τοιούτῳ, ἀμυνόμενοc 869 C. ἐξειργαcμένοι, ὅταν 870 C. γραφῇ· ὅc 871 A. φανεῖται. ὁ 871 A/B. γιγνέcθω. ὁ 871 B. θαπτέcθω, ἀναιδείαc 871 D. παραδότω. ὁ — ἐπιcκήπτηται. ὁ — παρεχέτω, οὓc[19]) 871 E. προcτάττῃ, ἐάνπερ 872 B. θανατωcάτω. ἐάν — γίγνηται, ἤ 872 C. ὑπεχέτω. ἐάν 872 C. καταλάβοι, ὥcτε 873 A. ξυντάφου, εἶτα 873 D. δράcῃ, ἐπεξίτωcαν 873 E. διορίcαι. ἐάν 873 E. γένει, ἀφοcιούμενοc — φανῇ, ἄδηλοc 874 A. γνωcθῇ, ἀποθανούμενον 874 B. κοινῷ, ἀλλά 875 B. ἑαυτοῦ. ἐπιcτήμηc 875 C. εἶναι, ἐάνπερ 875 D. εἴῃ, ὡc — πόλει, ἐν 876 B. κείcθω. ἐάν 876 E. κειμένῃ, ἤ 877 E. ξυμφοραί. ἔcτι 878 B. ποιητοί, ἀληθινοί 878 E. ἐθέλῃ· ἐάν — ἐξιάcθω. ἐάν — ἀμφιcβητηcάτω· ἐάν 879 A. δούλου· ὅc 879 A/B. εἰργέcθω, ἵνα 879 D. πατάξαι. οἱ 879 D/E. εὐλαβούμενοι, ἐάν — ἀδικῇ, ἀπειλήcαντεc — ἄμφω. ἧλιξ 879 E. γίγνηται, εὐήνιοc — εἴῃ. ὁ 880 A. δεδέcθω, ἐάν 880 C. φευγέτω. ὁ 881 B/C. τυπτέcθω, ἐν — γυνή, ἀμυνέτω 881 C. ζημιούcθω. ἐάν — τοιούτῳ, ὅcοι 881 D. κοινωνήcῃ, ἤ — τοιούτῳ, ἐν 881 E. αὐτῷ. ἐάν 881 E/882 A. ἀδικουμένῳ. ὁ 882 A/B. ἔcτω. ὅc 882 B.]

19) Cf. Hermann. edit. praefat. p. XVIII.

IIIb) 1 [ἀληθῆ. Ἐάν 860 A.]

In libro X. legimus hiatus:

I) 128 effectos καί		4 effectos τί vel τι	
46 „ articulo		6 „ ὦ	
9 „ περί		2 „ εἰ	
8 „ μή		1 effectum δή	
8 „ ἤ			

II) 62 [ἄγῃ ἤ — φέρῃ ἤ — εἴη ἑκάστου — λάθρᾳ ἐάν 885 A. εἶναι ἀληθεύοντας 885 E. αἰτιαθήτω ὅπῃ 886 D. ἀναπεπεισμένοι ἄν 886 D. οὐδαμῇ ὑποψίαν 887 E. ξυγγενῆ ἑαυτῶν 889 D. φύσει ἐκοίνωσαν — αὖ ἰατρική 889 D. ὅπῃ ἕκαστοι — ἕκαστοι ἑαυτοῖσι 889 E. παρέχηται ἑαυτόν 890 C. νόμῳ ἐπίκουρον 890 D. νόμῳ αὐτῷ 890 D. φύσει ἤ 890 D. οὐδαμῇ ἔχει οὐδέ 891 A. κατεσπαρμένοι ἦσαν — λόγοι ἐν 891 B. ἁπτόμενοι ἀσεβῶν 891 D. μηδαμῇ ἑτέρως 891 E. ἐντέκῃ ἀηδῆ 893 A. μοι ἐλεγχομένῳ 893 B. μιᾷ ἕδρᾳ 893 C. τάχῃ ὁμολογούμενα 893 D. μυρίῳ ἀνάγκη 894 D. γηίνῳ ἤ — ἐνύδρῳ ἤ — κεχωρισμένῳ ἤ 895 C. αἰτία ἅπασι 896 B. δόξαι ἀληθεῖς 896 D. ἐγὼ ὑπέρ — που ἔλαττον 896 E. οὐρανοῦ ὁδός 897 C. αὐτῷ ὄντων 897 C. μεσημβρίᾳ ἐπαγόμενοι — γνωσόμενοι ἱκανῶς 897 D. ἐντόρνου ἀπεικασμένα — αὖ ἤ 898 B. αἴτιαι ἐφάνησαν 899 B. τύχαι ἰδίᾳ — ὑμνούμεναι ἅμα 899 E. θεοὶ οὐχ 900 C. πειρωμένῳ οὐκ 901 A. πράττει ὁ — ὅλῳ ἀμελουμένων 901 B. γιγνομένη ἀμέλεια 901 C. ἀμφότεροι ὁμολογοῦντες 901 C. τρυφῇ ἀδύνατον — ῥᾳθυμίᾳ οὐδείς 901 E. τόσῳ ἀκριβέστερα 902 E. μηδαμῇ ἐπιμελεῖσθαι 903 A. προστεταγμένοι ἑκάστοις 903 B. βίῳ ὑπάρχουσα 903 C. ῥαστώνη ἐπιμελείας 903 E. γίγνεται ἅπας 904 C. τρόπῳ ἐλεγκτέον 905 D. αὐτῇ ἀσεβείας 907 E. σωτηρίᾳ ὁμιλοῦντες 909 A. πόλει ἱκανούς 909 C.]

IIIa) 43 [κείμενοι, οἱ — μανθάνω, οἱ — παλαιόταται, ὡς — ἔχει, οὐ 886 C. λόγοι· ἐμοῦ — σου, ὅταν 886 D. λόγου, ὡς 887 E. νομοθέτου. ἐν 888 D. πολύ. οὕτω 889 D/E. τέχνῃ. οὐ — φύσει, ἀλλά — ἄλλῃ, ὅπῃ 889 E. φύσει, ἀλλά 889 E. φίλοι, ἅπαντα 890 A. λόγῳ, ὡς — τέχνῃ, ὡς — ἥττονι, εἴπερ 890 D. ἠρεμεῖ, ὥστε 891 A. λόγοι, ὅ 891 E. ἐμπειρίᾳ, εἰ 892 E. φίλοι, ἐρώτημα 897 D. Κλεινία, ὑπήκουσας 898 C. περιφέρει· ἤ 898 E. χρόνῳ, ὦ — Κλεινία, εἰπόντες 899 C. θεοί, εἴτε 899 D. δημοσίᾳ, ἀληθείᾳ 899 E. δαί; ἀρετῆς — δαί; ἀμέλειαν 900 E. τρυφῇ, εἰ 901 C. διαφέρει, ὁ — ἀμελεῖ. ἤ — που, ὅταν — ἐπιμελουμένῳ, ὧν 901 C. ἀμελοῦντι, ἕξει 902 D. ἀπειργασμένοι. ὧν 903 B/C. οὐσία, οὐχ 903 C. ξυλλαμβάνοι. εἰ 905 C. ἐπιμελοῦνται, ἔγωγε 905 D. κακοί, ἅ 907 C. Ζημιούσθω. ὅσοι 909 A. ἔστω. ἱερά 909 E. ἀπενεχθῇ. ἐάν 910 C/D.]

IIIb) 3 [μεταβολή; Ὀρθῶς 896 B. ἀνάγκη. Ἆρα 896 D. ἔχει; Οὐδαμῶς 897 B.]

In libro XI. legimus hiatus:

I) 112	partos	καί	18	partos	ἤ
50	„	articulo	2	„	τί vel τι
8	„	περί	7	„	ἄν
32	„	μή	1	partum	ὦ.

II) 86 [οὐδαμῇ ἀγεννοῦς 913 C. που ἑκὼν 914 B. ἐκείνου ἀφαίρεσιν 914 D. ἀπελευθερωθέντι ἤ 915 B. αὑτοῦ ἐφάπτηται 915 C. πόλει ἡμερῶν — τεταγμένῃ ἑκάστοις 915 D. διαμείβηται ἕτερος 915 E. φθόῃ ἤ — καλουμένῃ ἱερᾷ — νόσῳ ἤ — τινὶ ἀδήλῳ 916 A. ἐκμήνου ἀναγέτω — προβαλόμενοι ἕλωνται 916 B. τινι εἰδότι — τυγχανέτω ἀναγωγῆς 916 C. εἴη ἐν 917 A. πωλουμένου ἀπέστω 917 C. φύσει ὀλίγον 918 C. μέτρου ἐχόμενον — ἐπεὶ εἰ 918 D. πανταχῇ ἀρίστους 918 E. μήκη ἔχοντας — βίᾳ ἐλαυνομένους 919 A. γεωμόροι ὅσοι — ἴσου ἑαυτῷ 919 D. ὅσοι ἐλεύθεροι — ἐλεύθεροι ἐλευθέρως — δόξῃ ἀναξίῳ — ἀναξίῳ ἐπιτηδεύματι 919 E. ὠφελοῖ ἑκάστους 920 C. νόμοι ἀπείργωσιν 920 D. θεῷ ὑφέξει — ὀφειλέτω ὧν 921 A. ἀποδιδῷ ἐν 921 C. δραχμῇ ἑκάστου 921 D. δώσει ἁπλῶς — διαθῆται ὁπωσοῦν 922 C. ὅσοι ἀγαθοί 922 D. μαλθακοὶ ἔμοιγε 922 E. ξυγχωρήσομαι ἑκών 923 B. διδόναι ὅσα 923 D. ποιηθέντι ἄμεμπτος 924 A. ᾗ ἀδελφός 924 E. ἀδελφοῦ υἱιδῶν 925 A. νόμου ἐπί 925 B. πόλει ὄντων 925 B. ξύννομοι ἴτωσαν 925 C. εἴσεται ἐναργῶς 927 D. ἐπεὶ ἡμίσεων — νόμοι ἔσονται — ἔχει εἰς 928 E. δίκῃ εἴτε 929 A. πείθῃ ὁ 929 B. χρόνου ἄκυρος 929 E. αὖ ὑγιαίνουσα 930 C. δούλῳ ἤ — ἐλευθέρῳ ἤ — δεσπότου ἔστω — δεσπότου ἔστω — δούλου ἑαυτῆς 930 D. κειμήλιοι ἀπειρηκότες — οἰκίᾳ ἔχων 931 A. θεραπεύῃ ὁ 931 A. ἐγὼ ἐρῶ — ἑαυτοῦ ἐπαράσασθαι 931 B. ξυνεύχεται ἑκάστοτε 931 E. πρεσβύτατοι ἁπάντων — ποιούμενοι ὅσων 932 C. τυγχάνῃ ἐπιστήμων 933 C. βλάβῃ εἴτε — δόξῃ ὅμοιος 933 D. οὐδαμῇ οὐδαμῶς 934 E. τρόπου ἤτοι — αὖ ἐν 935 B. νόμῳ ἀμυνέτω — θυμῷ ἑτέρῳ 935 C. ἀγορανόμοι ἐξειργόντων 936 C. εἰδέναι ἀπαλλαττέσθω 936 E. ἐξέστω ἐλευθέρᾳ — ἔτη ᾗ 937 A. μαρτυρίαι ἁλῶσι 937 C. δίκη ἐκρίθη 937 D. δίκη ἐν 937 E. τέχνη εἴτε 938 A. νόμου ἧδε 938 A.]

IIIa) 86 [ἀγγελλέτω, ἐάν 913 D. πεμπέτω· ὅτι 914 A. φέρῃ, ἄν 914 B. μαστιγούσθω. ἐάν 914 B/C. καταλιπόντι. ἐάν 914 C. ἀπίτω. ἐάν — ἀφαιρείσθω. ἐάν 914 D. σωτηρίᾳ. ἐάν 914 E. τινέτω. ἀγέτω 915 A. γιγνέσθω, ἐάν 915 C. ἔστω. ἐάν 916 A. τῳ. ἐάν — ἀποδῶται, ἐάν 916 B. ἀποτινέτω. ἐάν 916 C. πωλῇ, ἁπλῆν 917 B. ἀπέστω. ἐάν 917 C. ἀγορευέσθω, ἐλέγξας 917 D. εἴρηται. ἐάν 918 A. τυγχάνει, ἴδωμεν 918 C. γένει, ἔπειτα 919 C. ἀσπασμῷ. ὅς 919 E. πραττέσθω. ἐάν 921 C. καμεῖται. ἐάν 921 E. τύχαι. ἀναγκαῖον 922 B. τέλει. ἀνοήτως — πλεῖστοι, ὅταν 922 C. κλήρου. ὅτῳ 923 D. καταλειπέτω. ἐάν — ἐθέλῃ, υἱόν 923 E. νόμῳ. ᾧ — δέωνται, ἐάν 924 A. κυρία. ἐάν 924 B. ἐχέτω, ἐάν 924 D.

κείcθω. ἐάν 924 E. πόλει. ἄν — πορευέcθω, ἐάν 925 B. διαθεμένου. ἄπαιc 925 C. κεκτημένῳ. ὁ — κείcθω. ἐάν 926 B. τελευτήcαcαι, ᾗ 927 A. νομοθέτου, ὁ — ἐπιμελούμενοι, ἔτι 927 D. ἐπιτροπευέτω. ἐάν — διπλῇ. ἐάν 928 B. εἶναι, υἱεῖc — φιλεῖ, ἐπεί — ἔκγονοι. ἐν — ἔcονται, ἀναγκαίωc 928 E. ξύνδικοι, ὁ 929 E. πόλει. ἥν 930 B/C. νόμῳ. ὅταν 930 C/D. δούλου. ἐάν 930 D. ἱδρυcάμενοι, οὕc 931 A. φίλοι, ἀκούειν 931 B. εἴη. ἐάν 932 A. μηνύcῃ, ἐλεύθεροc — ἀφείcθω, ἐάν 932 D. θαναcίμῳ, ἐάν — ζημιούcθω, ἐάν 933 D. βλάπτοντι, ἐάν 933 D/E. τεθνάτω, ἐάν — τινέτω, ἐλάττω 933 E. προcεκτιcάτω, ὁ 934 A. γραφῇ. ὅ 934 C. τρόπῳ, ᾗ 934 D. ἀνατί, ᾗ 935 B. νομοθέτου. ἐάν 935 B/C. θεοῦ, οὗ — ᾖ. οἷc — ποιήcαντι, ὅ 936 A. ἀρχή, ἀγρονόμοι 936 C. παραδότω. ἐάν — κομιζέcθω, ἧc 936 D. μαρτυρείτω, ἐάν 936 E. μαρτυρῆcαι. ἐπιcκήπτεcθαι — μέρει, ἐάν 937 B. παραδότω, ἐάν — ζημιούcθω. ὁπόcων — πεποιηκέναι, ἐάν 937 C. ἐκρίθη, ὁποτέρωc 937 D. τέχνη, ᾗ 937 E. πόλει, εἴτε — cιγῇ, ἀπειθοῦcι 938 A. δικαcτηρίῳ, ὄφλοντοc — ξυνδικῆcαι, ἐάν 938 B. τεθνάτω. ἐάν 938 C/941 A.]

IIIb) —

In libro XII. inveniuntur hiatus:

I) 138	producti	καί	4	producti	τί vel τι
55	„	articulo	2	„	δή
13	„	περί	2	„	ἄν
26	„	μή	1	productus	πρό
10	„	ᾗ	1	„	εὖ.

II) 81 [πέμπεται ἀπαγγέλλῃ 941 A. λόγῳ εὐτυχεῖ 941 C. τινι ἐνεχέcθω 941 C. οὐδετέρου ἐλάττονοc — δικαcτηρίῳ ἕλῃ — ἰαcίμῳ ἐκ 941 D. αὐτοφώρῳ ἐάν 942 A. ἄλλῳ ἄνευ 942 B. βίου ἁπάντων 942 D. τιμωρίαι ἐπέcτωcαν 943 D. ἀναξίῳ ἀναξίαc 943 E. προcχρώμενοι ἅμα — κακοὶ ὀνειδίζειν 944 A. γενέcει ἐναντία — κακῷ ὀνείδει 944 E. δίκῃ ἀμέμπτῳ — ἑτέρα ἀπό 945 D. θεῷ ἀποφανουμένουc 945 E. πάντῃ ἄριcτον — πλεῖcτοι ἐνέγκωcι 946 A. τύχῃ ἐπιτρέψανταc — Ἡλίῳ ἄνδραc 946 B. χρώμενοι ἐλευθέραιc 946 C. ἰδίᾳ ἕκαcτοc — πόλει ἀποφηνάντων 946 D. ἐνιαυτῷ ἱερέων 947 A. κλίνῃ ἑκατέρουc — μέρει ἑκατέρουc 947 B. τάφῳ ἕπεcθαι 947 D. κώλου ἑνόc 947 E. τινέτω ὁ 948 A. δίκαι ἐκρίνοντο 948 B. πόλει ὡc 949 C. νεωτέρῳ ἐτῶν — ἐξέcτω ἀποδημῆcαι 950 D. ἄνθρωποι ἀεί — φυόμενοι οὐδέν 951 B. νέου ἀπό 951 E. cυλλόγῳ ἅπαντι 952 B. δικαcτηρίῳ ἁλῷ 952 D. ἐμπορευόμενοι ἔτουc — πόλει ὑποδέχεcθαι 952 E. χρόνου ὅροc 954 C. χρόνου ἐξέcτω — τοιούτου ἐπιλαβέcθαι 954 D. αὐτοῦ εἴτε 954 E. τοιούτου ἀγῶνοc — ἡττᾶται ἀγωνιζόμενοc 955 B. τεθνάτω ἁλούc 955 D. μέρει ἐάν 955 E. λίθου ὡcαύτωc 956 A. ἡμέρᾳ εἷc 956 B. ἄξιοι ἐπαίνου 958 A. ἑτέρου ἐκλαβόντι 958 C. ταφαὶ εἴτε — εἰρημέναι ἐν 960 B.

ξυλλόγου ἀξιοκοινωνήτους 961 A. σωτηρία ἑκάστων 961 D. ἰατρικὴ ὑπηρεσία 961 E. βέλη ἀφιέναι — πόλει ἑκάστῃ 962 D. πάνυ ὀρθῶς 963 A. γίγνεται ἀνδρεία 963 E. ἐμοῦ ἀπείληφας 964 A. ἐπιπλῆξαι ἁμαρτάνοντι — λόγῳ ἔργῳ 964 C. ὁμοιωθήσεται ἡμῖν — κεκτημένη ἐν 964 D. κορυφῇ ἀπειλεγμένους — ψυχῇ ἔχοντας 964 E. νῷ ἀπεικασμένους 965 A. τυγχάνοι ἄν 965 B. φρονήσει ἕν 965 D. πόλει ἐγγεγονέναι — δοκεῖ ἐᾷν 965 E. λόγῳ ἀδυνατεῖν 966 B. εἴη ὁ 967 B. ὅσοι ἐπιτήδειοι 968 D. μέσῳ ἔοικεν 968 E. φίλοι ἑταῖροι — λόγῳ ἐφηψάμεθα 969 B.]

IIIa) 69 [ἀπαγγέλλῃ, ἤ 941 A. εὐτυχοῖ, ὁ — νόμῳ. ἐάν 941 C. ἕλῃ, ὡς 941 D. ἁλίσκηται, ἐάν 942 A. φύσει. ἔπαινον 942 E. ὄφλῃ, ὑπάρχειν 943 B. Μενοιτίου; ἔτι 944 A. νόμῳ. ἐάν — ἀμύνηται, ἀφῇ 944 C. ᾖ, οὐ — δυστυχῇ. οὐδέν 944 D. ἄνισοι· ἐάν 946 B. Ἡλίῳ, ὅσονπερ 946 C. τεμένει, ἐν — κατηγορείτω, ἐάν — ἐθέλῃ. ἐάν — ἁλῷ, ἐάν 946 D. ἀνάγκη, ἁπλῶς 946 E. Ἡλίου, ἀρχιερέων 947 A. χρόνου, ἕως 947 B. προσταττέτω, ὁ 947 E. δικαστηρίου, ἔπειτα 948 A. πόλει. ἐάν 949 D. παραλείπεται. ἄνευ 951 C. ἀπηλλαγμένοι, ἕκαστος 951 E. ἀσαφῆ. ἅ 952 A. αἰνείσθω, ἐάν — ζήτω, ἐάν — τεθνάτω, ἐὰν 952 C. εἰσάγῃ, ὄνειδος — ξένοι, ὧν 952 D. πόλει. ἴτω — ξένῳ, ἤ 953 D. ἀξιόχρεω· ὑπόδικος 954 A ᾗ, ἐάν — ᾖ, ἐάν 954 C. ἐνιαυτοῦ. ἐάν — εἶναι, ἐάν 954 D. χρόνου, ὅταν — βίᾳ, εἴτε 954 E. γιγνέσθω, ἐάν — νικᾷ. ἐάν — πόλει. ἐάν 955 B. ζημία. ἐάν 955 C. διῃρημένοι, ἐν — ἀγωνιούμενοι. ὁ — βούληται, ἀγέτω 956 C. ἀποτινέτω. ἐάν — ἠρεμῇ, εἰς 956 D. νικήσαντι. ἄλλοις 958 B/C. ζημιούσθω. ἀνδρί 958 C. ἐπιστατῇ. ὅν 959 E. ζημίᾳ. ὅσαι 960 A/B. τυγχάνει, ἔπειτα 962 B. πόλει, εἴτε 962 D/E. ὡρμημένη. οἱ — δεσπόται. οἱ — σοφώτατοι, ὡς 962 E. Κλεινία, ἔχετον 963 B. ψυχή. ἄνευ 963 E. λόγῳ. ᾗ 964 A. εἰδέναι, ἤ — πόλει, ὅπου 964 C. τυγχάνει, ὅ — φίλοι, εἰ 965 D. γεγονέναι. οὕτω — φίλοι, ἐν 968 E. Κλεινία, ἐκ 969 C.]

IIIb) 2 [καλουμένη. Ἔοικε 961 D. ἑτέρου. Ἀληθῆ 963 E.]

Hiatus, quos classi I tribuimus, comparantes cum hiatibus in classibus II et III positis intellegimus illos 8—12 genera complectentes multo maiorem numerum praebere quam genera classium II et III paene innumerabilia.

Nam exstant in Sophista	classis	I	347
	„	II & III	24
in Politico	„	I	308
	„	II & III	19
in Timaeo	„	I	418
	„	II & III	62
in Critia	„	I	75
	„	II & III	9
in Philebo	„	I	562
	„	II & III	160

Nam exstant in Legibus	„	I	2878
	„	II & III	1389.

Elucet Platonem concursus vocalium, qui classibus II et III tributi sunt, aliis in dialogis quam maxime vitasse (scilicet in Sophista Politico Timaeo Critia), in aliis vitare studuisse, cum nobis quidem clarum esse videatur hiatus primae classis nusquam vitatos esse. Ac si hos perspexerimus, facile intellegemus fieri non potuisse, ut Plato eos vitaret, nisi forte ineptus videri vellet. Nam quomodo concursus particulae καί aut articuli aut praepositionum περί et πρό, negationis μή, particulae ἤ, adverbii εὖ cum sequentibus verbis aut vocabulis, quibuscum cohaereant, evitari possunt? Ne Isocrates quidem omnes eorum vitare potuit (cf. Blass. *A. B.*² II 141). Itaque omnes illi classi I tributi hiatus omnium dialogorum non vitiosi habendi sunt[20]); nec licet eos in numero hiatuum ducere.

Conspectum ceterorum omnium hiatuum nobis instituentibus praemonendum est eos, ut opinione de ordine dialogorum careamus praeiudicata, consulto ordine alphabetico enumerari hac tabula, qua, ut in omnibus quae sequuntur, numeros Legum et Reipublicae et generaliter et singulorum librorum exponemus.

Habent autem hiatus a nobis numeratos[21]):

	numeri hiat.	numeri pagin.	numeri hiat. in singul. pag.
Apologia	764	19,7	38,78
Charmides	797	18,1	44,03
Convivium	1414	39,3	35,98
Cratylus	1319	42,3	31,18
Critias	9	11,2	0,80
Crito	342	9,5	36,00
Euthydemus.	1258	27,9	45,10
Euthyphro	413	11,7	35,30
Gorgias	2182	61,6	35,42
Hippias minor	378	10,09	37,46
Laches.	598	17,8	33,60
Leges	1389	236,8	5,85
Legum lib. I.	95	18,6	5,11

20) In numero hiatuum non vitiosorum etiam hi habendi sunt: αὕτη ἡ, οὗτοι οἱ, ἐκείνη ἡ, ἐκεῖνοι οἱ etc., quorum divulsio erat durior.

21) Adnotandum est numeros paginarum esse editionis Didoteanae, quae typis fere paribus scriptorum Platonicorum omnium praeter ceteras floret, quam ad rem Lutosławskius primus animum convertit (cf. *Zeitschrift für Philosophie u. philosoph. Kritik,* vol. 110, p. 199).

	numeri hiat.	numeri pagin.	numeri hiat. in singul. pag.
Legum lib. II. . . .	89	16,3	5,46
„ „ III. . . .	121	19,4	6,24
„ „ IV. . . .	77	14,7	5,24
„ „ V. . . .	126	15,9	7,92
„ „ VI. . . .	95	25,2	3,77
„ „ VII. . . .	71	27,6	2,57
„ „ VIII. . . .	94	16,9	5,56
„ „ IX. . . .	189	22,2	8,51
„ „ X. . . .	108	19,5	5,54
„ „ XI. . . .	172	19,4	8,87
„ „ XII. . . .	152	21,1	7,20
Lysis	685	14,9	45,97
Menexenus	327	11,6	28,19
Meno	892	23,3	38,28
Parmenides	1376	31,2	44,10
Phaedo	2017	49,2	40,94
Phaedrus	932	39	23,90
Philebus	160	43,2	3,70
Politicus	19	43,2	0,44
Protagoras	1591	39,5	40,28
Respublica	6833	193,7	35,27
Reipublicae lib. I . .	901	20,5	43,85
„ „ II . .	607	18,8	32,29
„ „ III . .	706	22	32,09
„ „ IV . .	757	19,1	39,63
„ „ V . .	695	22,2	31,31
„ „ VI . .	626	19,3	32,43
„ „ VII . .	661	18,8	35,16
„ „ VIII . .	615	18,6	33,06
„ „ IX . .	601	15,1	39,80
„ „ X . .	664	19,3	34,40
Sophista	24	39,6	0,61
Theaetetus	1733	53	32,70
Timaeus	62	53	1,17

Postquam frequentiam hiatus in singulis dialogis perspeximus, transeamus ad eius genera. Profecto enumeratio eorum ad finem nostrum minime necessaria esse videtur; nam generibus hiatus chronologia ut illustretur omnino fieri non potest, cum inter ea pugna non exstet et omnia genera in omnibus dialogis inveniantur. Sed non possumus non disputare, utrum genera hiatus quaedam ducenda sint in quaestione nostra necne. In duas classes genera hiatus dividere possumus a) in eam, cui concursus intra idem enuntiatum inventi

tribuuntur, b) in eam, in qua ponendi sunt qui exstant, ubi pausa in loquendo est[22]):

	a	b
Apologia	479	285
Charmides	443	354
Convivium	876	538
Cratylus	805	514
Critias	6	3
Crito	190	152
Euthydemus	602	656
Euthyphro	229	184
Gorgias	1294	888
Hippias minor	217	161
Laches	375	223
Leges	817	572
Legum lib. I.	67	28
„ „ II.	55	34
„ „ III.	72	49
„ „ IV.	46	31
„ „ V.	71	55
„ „ VI.	60	35
„ „ VII.	44	27
„ „ VIII.	65	29
„ „ IX.	108	81
„ „ X.	62	46
„ „ XI.	86	86
„ „ XII.	81	71
Lysis	356	329
Menexenus	219	108
Meno	535	357
Parmenides	832	544
Phaedo	1217	800
Phaedrus	562	370
Philebus	97	63
Politicus	12	7
Protagoras	915	676
Respublica	3604	3229
Reipublicae lib. I.	445	456
„ „ II.	332	275
„ „ III.	387	319

22) Hoc in numero ii quoque concursus vocc., qui exstant, ubi collocutores inter se sermonem excipiunt, positi sunt.

	a	b
Reipublicae lib. IV. .	393	364
„ „ V. .	358	337
„ „ VI. .	315	311
„ „ VII. .	338	323
„ „ VIII. .	322	293
„ „ IX. .	323	278
„ „ X. .	391	273
Sophista	16	8
Theaetetus	1064	669
Timaeus	38	24

Statim erunt, qui hiatum vitari in pausa, nedum iis locis quibus collocutores sermonem inter se excipiant, negantes Georgio Kaibel assentiantur, qui dicit (l. a. p. 11): *man darf nicht als fehlerhaften Hiat ansehen, wenn zwischen vocalischem Auslaut und vocalischem Anlaut der grammatische Satz oder das rhetorische Kolon schliesst.* Tamen comparatio classium duarum demonstrat haud ita esse; nam si censendum esset illos hiatus esse legitimos, numeri eorum longe maiores essent quam classis a; atque cum in aliis tum in illis dialogis, qui hiatum quam diligentissime vitant, frequentiores essent. Itaque Friderico Blass (l. a. p. 458) adstipulamur, qui, ut demonstraret hac in re inter philosophum et oratorem esse discrimen, Demosthenis usum, qui in pausa hiatum admittere non dubitaret[23]), cum usu Platonico comparavit. Graeci igitur aliter quam nos sensisse videntur; nam apparet eos in legendo quoque concursibus vocalium offensos esse; quod etiam Cicero vel auctor eius Graecus significare videtur his verbis (or. § 150): ut in legendo oculus, sic animus in dicendo prospiciet quid sequatur, ne extremorum verborum cum insequentibus primis concursus aut hiulcas voces efficiat aut asperas. Simile quoddam fortasse exstat apud Britannos in illis versuum clausulis, quae non auribus, sed oculis consonant (nostratium *Augenreim*).[24])

23) Praebet igitur eundem usum, quem Isocrates in orationibus forensibus (cf. Benseler. l. c. p. 61 sq.), cum hic rhetor in ceteris orationibus concursum vocalium, ubi interpungitur, vitare soleat (cf. Benseler. p. 13).

24) Legimus e. gr. in Byronii carminibus *Hours of idleness Translation from Catullus* (carm. III):

Ye Cupids, droop each little head,
Nor let your wings with joy be spread,
My Lesbia's favourite bird is dead,
Whom dearer than her eyes she loved:
For he was gentle, and so true,
Obedient to her call he flew,
No fear, no wild alarm he knew.
But lightly o'er her bosom moved.

Ac Plato illam legem tam accurate secutus est, ut hi dialogi, qui hiatum vitare student, non solum iis locis, quibus pausa intra verba eiusdem loquentis est, sed etiam iis, quibus collocutores inter se sermonem excipiunt, hiatus perpaucos praebeant: ut res melius perspici possit, numeros hiatuum in vice collocutorum inventorum proponemus, scilicet eorum solum dialogorum, qui hoc nomine ornari possunt[25]):

Euthyphro	30	Meno	95
Crito	19	Hippias min.	36
Phaedo	3	Menexenus	5
Convivium	2	Leges	30
Cratylus	86	Legum lib. I.	3
Theaetetus	159	„ „ II.	6
Sophista	2	„ „ III.	7
Politicus	1	„ „ IV.	1
Philebus	30	„ „ VI.	3
Phaedrus	33	„ „ VII.	3
Laches	41	„ „ VIII.	1
Euthydemus	5	„ „ IX.	1
Protagoras	2	„ „ X.	3
Gorgias	175	„ „ XII.	2

Quod Crito, Phaedo, Convivium, Phaedrus, Euthydemus, Protagoras, Menexenus parvum illorum concursuum numerum praebent, quamquam hiatum minime vitant[26]), debetur ei causae, quod in his dialogis dialogus, qui nomine dignus est, raro tantum fit. Cum autem e. gr. Theatetus 159 illorum conc. praebeat, in Sophista et Politico, quibus in dialogis tales sine dubio persaepe accidere potuissent, tantum 3 invenimus. Idem dicendum est de Legibus, cum numerus satis magnus Philebi dialogi in alia causa positus sit, ut infra videbimus.[27])

Cum hae observationes docerent eos hiatus, qui in pausa exstarent, vitiosos habendos esse, nunc nobis dicendum est de genere aliquo concursuum vocc., quod in Legum libris invenitur. In tali opere, quales Νόμοι sunt, quod leges ad rem publicam optimam instituendam necessarias condere velit, permultas formulas, quae generis legum scribendarum propriae sint, inveniri apparet.[28]) Itaque eos hiatus,

25) Neque enim in horum numero numerati sunt ei hiatus, qui in iis Platonis scriptis, quorum dialogus in narrationem redactus est, efficiuntur iis locis, quibus is qui narrat a verbis alterius ad alterius verba transit: velut ἀνεμνήσθη. Ἀνάγκη et similes; qui in numero ceterorum in pausa inventorum habendi sunt, cum Plato ipse vel eo, quod dialogum narratum aut renarratum fecit, se omnia uni loquenti tribui velle significaret.

26) Tamen de Phaedro videas infra.

27) Cf. p. 307.

28) Praeclare C. F. Hermann in disputatione „*De vestigiis institutorum veterum, imprimis Atticorum, per Platonis de Legibus libros indagandis*“ demonstravit Platonem ἐν τοῖς Νόμοις multa ex legibus cum aliarum tum suae civitatis petiisse.

qui illis formulis efficiuntur, **non** vitiosos habebimus neque in numero ceterorum ducemus (cf. Kaibel. l. a. p. 12. 13). Hae leges Νόμων propriae sunt, in Reipublicae autem libris non inveniuntur; „**tantum** enim abest, ut in libris de Civitate iam leges Plato tulerit, **ut** et illam rem publicam et quaecunque viros bonos et sapientes praesentes rectores habeat, legibus scriptis omnino carere posse **contendat**“ (Hermann. p. 5: cf. adnot.).

Ac primum quidem statuendum est, ubi qualesque leges inveniantur.[29])

Libri IV. p. 719 E sqq. hospes Atheniensis, qui cum Megillo Lacedaemonio et Clinia Cretensi de civitate condenda (cf. l. III 702 C. D) colloquitur, exponit unam quamque legem componendam esse ex duabus partibus (ὁ μὲν ἁπλοῦς νόμος, ὁ δὲ διπλοῦς (IV,721 B)), quarum priore mera lex contineri debeat, altera cum adhortatione quadam coniungenda sit; atque exemplo lege de maritandis ordinibus utitur:
prior pars, quae pertinet inde a p. 721 A [ἔχοι δ' ἂν . . ὧδε] usque
1 ad B [ἀτιμίᾳ], praebet **semel** hiatum [ἀτιμίᾳ. ὁ]; altera in parte, quae
7 721 B—D (τιμῶσιν ἑκάστοτε) complectitur, invenimus 7 hiatus.

Porro libri V. p. 737 E statuitur numerus sortium agrorum
et civium: lex pertinet inde a πεντάκις usque ad ἐφεξῆς; hiatus
1 **semel** invenitur. Subiungitur lex de templis deorum et numinum
inde a p. 738 B (οὔτε ἂν καινὴν) usque ad E (διαπατήσει): hiatus
8 insunt 8. Perlucidum est hiatus, simulac lex finita est, evanescere.

Sequitur lex de incolumitate sortium singularum pertinens a
p. 740 B (ὧδε οὖν ἄν . . .) usque ad 741 A (δυνατὸς βιάζεσθαι);
8 invenimus 8 hiatus. —

P. 741 B (νῦν γὰρ δὴ) — D (τ. θεῷ) supplementa legis modo
2 conditae adduntur: hiatus exstant 2.

P. 742 A (μηδὲ ἐξεῖναι) — 742 C (κεφάλαιον) statuitur, ne
quis homo privatus ullo modo aurum vel argentum possideat aut
5 accipiat; inveniuntur 5 hiatus.

P. 744 D (τόδε) — 745 B (σφόδρα σαφεῖς) de quattuor generi-
7 bus census agitur: hiatus autem leguntur 7.

Quae p. 745 B — E de urbe condenda dividendaque dicta sunt
legem non comprehendunt (cf. p. 746 B); sed invenimus proximam
legem **libri VI.** p. 753 B (αἵρεσις αὐτῶν) — D (ἀποφηνάντων
ἄρχοντας), quo loco de creatione magistratuum summorum (τῶν
2 νομοφυλάκων) agitur. Insunt hiatus 2.

Porro p. 754 D (ἐπὶ τοῖσδε — ᾐρήσθωσαν) — 755 B (διανοη-
3 θήτω) lex de officiis τῶν νομοφυλάκων sancitur. Hiatus insunt 3.

Sequitur lex de creatione praetorum, centurionum, praefectorum
5 equitum, phylarchorum, senatorum. Hiatus invenimus 5 (inde a
p. 755 C (τούτων δὴ . .) — 756 E (βουλευτάς)).

---

29) Qua in re nos Constantini Ritter libri *Platos Gesetze* pars altera adiuvat.

P. 758 A (δεῖ δὴ . .) — 758 D (τῇ πόλει) de muneribus senatus agitur magis more expositionis copiosae quam legis. Itaque dubitamus hanc in numero legum ducere; hiatus semel invenitur. (1)

P. 759 A — 760 A (γιγνέϲθω) lex ad sacerdotia pertinens statuitur; hiatus invenimus 7. 7

P. 760 B (τὴν δὲ ἄλλην χώραν) — 761 A (ἐκλεγομένουϲ) invenitur lex de agris custodiendis. Hiatus insunt 6. 6

Verbis inde a δύϲβατα (761 A) usque ad ϲυχνῷ (D) continetur legis explicatio copiosior antecedentis, quae potius παιδιά quam ϲπουδή nominanda est (cf. D ταῦτα μὲν οὖν κ. τ. λ).

P. 761 D — 762 D (τυγχάνῃ) et 763 A (ἐπειδάν — τῶν τόπων) accuratiora de muneribus agronomorum statuuntur. Hiatus inveniuntur 5. 5

Agitur porro p. 763 C (ἕποιντο δὲ ἄν . . .) — E (νόμουϲ) de creatione astynomorum eorumque muneribus, etiam hoc loco magis expositionis amplioris more quam legis, qua in re causa posita esse videtur, quod hiatus desunt.

Inde a p. 763 E (ἀγορανόμουϲ) — 764 C (ἀγορανόμων) sancitur lex de creatione aedilium plebis eorumque potestate. Hiatus leguntur 2. 2

P. 764 E (πρῶτον) — 765 D (αὐτῶν πέρι ποιεῖϲθαι) statuitur lex de custodibus gymnasiorum; hiatus invenimus 4. 4

Porro p. 765 D (λοιπὸϲ δὲ ἄρχων) — 766 C (αἱρεῖϲθαι) de viro omni disciplinae puerili praeficiendo agitur, exceptis p. 765 E (παντὸϲ γὰρ) — 766 B (καὶ ἐπιμελητήν), quibus causa exponitur, cur hoc munus ex summis magistratibus sit. — Hiatus insunt 2. 2

Sequuntur leges de munere deferendo, cum munus magistratus cuiusvis vel tutoris vacat (766 C — D ἐπίτροπον); hiatum legimus semel. 1

P. 766 E (πρῶτον μὲν) — 768 C (ἀπαλλάττεϲθαι) leges iudiciales conduntur; expresse autem enuntiatur accuratas leges in fine totius legislationis secuturas esse (768 C πρὸϲ γὰρ τέλει νομοθεϲίαϲ ἡ δικῶν ἀκριβὴϲ νόμων θέϲιϲ . . . . γίγνοιτ᾽ ἄν). Itaque haec expositio in numero legum duci non potest; hiatus insunt 5. (5)

De rebus sacris p. 771 A — E, de nuptiis conciliandis p. 771 E — 772 A (ἑκάϲτων) agitur; hoc autem fit non more legis; sed expresse singularia alii legislatori reliquuntur (cf. p. 772 A/B ἀναγκαῖον δὲ . . . περὶ τὰ τοιαῦτα πάντα ὅϲα ϲμικρὰ καὶ πολλὰ νομοθέτην μὲν ἐκλείπειν, τοὺϲ δὲ ἐμπείρουϲ . . κατ᾽ ἐνιαυτὸν γιγνομένουϲ αὐτῶν . . . μανθάνονταϲ τάττεϲθαι). Propterea ne unum quidem hiatum invenimus; totum locum inde a p. 770 B — 772 E perpolitum esse apparet.

Item p. 773 B—E eam legem, quae nomine digna sit, condere Plato aperte recusat (cf. E μὴ γραπτῷ νόμῳ βιαζόμενον).

P. 774 A sqq. (— C λεγέϲθω) leges de caelibatu, p. 774 C—E de dote, 774 E de sponsalibus statuuntur; tum sancitur, ut de omni-

bus rebus nuptialibus, quae ad sacra pertineant, interpretes consu-
lantur 774 E (ὅcα δὲ προτέλεια) — 775 A (μετρίωc γίγνεcθαι).
4 Hiatus insunt 4.

P. 775 A (περὶ δὲ τῶν ἑcτιάcεων) — C (γίγνηται) de epulis
nuptialibus agitur, quibus temperantia cum aliis tum novis maritis
(2) commendatur; hiatus invenimus 2. Tamen ne hoc quidem loco de lege,
quae nomine digna sit, cogitari potest. — Neque in numero legum
duci potest id quod de domicilio novorum maritorum (775 E—776 B
κατὰ νόμουc) neque quod de servis (776 B sqq.) neque quod p. 778 C—
779 D de urbe aedificanda dictum est (cf. l. V 745 B). Hiatus fere
(3) nulli (3) inveniuntur.

Denique Plato ad res, quae ad liberos procreandos pertinent, tran-
siens disiungit adhortationem et legem (cf. p. 783 D διδάξοντέc
τε αὐτούc . . ., ἀπειλήcοντέc τιcι νόμοιc): adhortatio inde a
p. 783 D (νύμφην χρὴ διανοεῖcθαι) usque ad 784 C (ἐμμένειν) per-
tinet; ne unus quidem hiatus hic invenitur.

Sequuntur leges de nominibus omnium infantium in tabula
alba inscribendis, de terminis nuptiarum et magistratus gerendi et
bellandi constituendis. Hiatus autem inveniuntur inde a p. 784 C—
7 785 B: 7.

Libri VII. p. 793 E sqq., ubi de ludis infantium tres annos
natorum agitur, de mera lege cogitari non potest; neque id quod
p. 800 A de musica sancitur, revera lex est: cf. p. 800 B τίνα δὴ
τρόπον αὐτὰ νομοθετῶν τιc μὴ παντάπαcι καταγέλαcτοc γίγνοιτο
ἄν; Ita dubitamus ea, quae p. 801 A. C. D. E exponuntur, in numero
legum ducere.

Neque in harum numero poni possunt ea quae p. 804 C sqq. de
eruditione iuvenum utriusque generis disputantur, neque ea praecepta
quae p. 807 E sqq. invenimus (cf. εἴτε οὖν νόμον εἴτε ἐπιτήδευ-
μα τὸ τοιοῦτον καλεῖν ἐcτὶ χρεών 808 A), neque quae 808 D sqq. et
p. 811 E de eruditione legimus (cf. p. 812 A οὗτόc μοι μῦθοc . . .).
In fine libri VII. lex de venatione statuitur inde a p. 824 B (νόμοc
3 δὲ ὅδε). Hiatus inveniuntur 3.

Libri VIII. initio de diebus sollemnibus, qui ad sacra pertinent,
agitur (p. 828 B) (ἔcτωcαν — κτημάτων), ibid. (νόμοc ἐρεῖ) — D
6 (γένει ἄριcτον); hiatus insunt 6. Additur p. 829 B—E (τοιοῦτον)
3 lex de ludis ad bellandum pertinentibus; hiatus invenimus 3.

P. 833 A—B, 833 C (τριττὰ δὴ . . .) — E (ἀλλήλοιc), 834 A
(ταὐτὰ δὲ — γάμου) (πελταcτικὴν δὲ — διανέμειν), 834 C (ἔcτω
δὴ . . .) — D (ἀγωνία) agitur de diversis certaminum generibus.
3 Hiatus inde a p. 833 A—834 D inveniuntur 3. Ea autem praecepta
quae p. 841 A sqq. de rebus amatoriis in medium proferuntur, legibus
annumerare non licere apparet ex verbis p. 841 E: οὗτοc δὴ νόμοc,
εἴτε εἷc εἴτε δύο αὐτοὺc χρὴ προcαγορεύειν . . . .

P. 842 E—844 D leges agrariae conduntur: primum sancitur,
5 ne quis ullo modo vicinum iniuria adficiat; hiatus insunt 5. Tum

p. 844 D (ἔϲτω δὴ περὶ ὀπώρας) — 845 D (ἀναμιμνήϲκῃ) lex ad messem pertinens statuitur. Hiatus invenimus 14. 14

Denique singulae iniuriae tractantur (p. 845 E — 846 B (ἐγκλημάτων); hiatus legimus 7. 7

P. 846 D legislator transit ad leges, quae ad ceteros opifices pertinent. Edicit enim nequis simul in duabus artibus versetur (846 D — 847 B κατὰ νόμον); hiatus semel occurrit. 1

Subiungitur lex de exportatione invectioneque comprehendens p. 847 B (τέλοϲ δὲ...) usque ad D (τῆϲ πόλεωϲ); quamquam Plato hoc quoque loco accuratiora instituere recusat (νόμουϲ δε περὶ τούτων νομοφύλακεϲ... θήϲουϲι 847 D). Hiatus exstant 4. (4)

P. 847 E — 848 C (τὴν τροφὴν γίγνεϲθαι) agitur de distributione eorum, quae terra gignit; res autem magis more adhortationis instituta est quam legis (cf. 848 A πῶϲ οὖν δὴ ταῦτα ὀρθότατα νέμοιτο ἄν); hiatus insunt 2. (2)

Sequitur p. 848 C sqq. lex de sedibus paganorum, qui in duodecim pagos distribuuntur (τὴν τῶν ἀϲτυνόμων ἀρχήν 849 A). Hiatus invenimus 3. 3

Denique p. 849 A (τὰ περὶ ἀγοράν) — E (ϲυναλλάξεων) lex emendis aut vendendis rebus statuitur; hiatus 6. 6

Subiunguntur edicta de re familiari civium custodienda et de mansione peregrinorum (p. 850 A—D). Hiatus occurrit quater. 4

Libri IX. p. 854 D sqq. leges de sacrilegio (854 D — 856 A), de seditione (856 B—E βίᾳ ἀπολλύντι), de furto 857 A—B (τῶν δεϲμῶν) statuuntur. Hiatus invenimus 10. 10

P. 864 D/E autem supplementa ad leges de sacrilegio et seditione (perduellione) statutas adduntur. Hiatus leguntur 4. 4

Tum leges de occisione et homicidio p. 865 A—874 C (πάντωϲ καθαρὸϲ ἔϲτω) conduntur. Ac primum quidem de occisione sive invite sive per iram facta agitur (865 A — 866 E ἀμεταμέλητον γίγνηται). Inseritur p. 865 D (λέγεται δὲ) — E (ξυμπάϲηϲ τ. πατρίδοϲ) mythus vetus. — P. 867 A (διττοὺϲ μὲν δὴ τοὺϲ φόνουϲ...) digressio fit, qua difficultas generum τῶν φόνων accurate discernendorum exponitur (usque ad C νόμοιϲ οὕτωϲ).

P. 867 C — 869 E (τ. ἐκδημίαϲ ἐν νόμῳ) agitur de occisione, quae per iram fit. Hiatus autem inveniuntur (inde a p. 865 A—869 E) 39. 39

Deinde (p. 869 E τὰ δὲ περὶ τὰ ἑκούϲια...) legislator transit ad homicidium, de quo adhortatione sive explicatione praemissa leges statuuntur inde a p. 871 A (νόμοϲ ὅδε εἰρήϲθω) usque ad 874 C (πάντωϲ καθαρὸϲ ἔϲτω), cum p. 872 C (ἐὰν δὲ δὴ...) usque ad 873 A (τὰϲ τοιαύταϲ) mythus insertus sit, qui quae parricidae apud inferos immineant exponit. Hiatus invenimus 34. 34

Sequuntur leges de vulneratione inde a p. 876 E (ἡ δὴ γραφὴ περὶ τραύματοϲ) usque ad 879 B (τῆϲ βλάβηϲ). Discernitur etiam hic inter vulnerationem quae consulto effecta est (876 E — 878 B

ξυμφοραί), et eam quae per iram sive invite fit (878 B τραυμάτων
17 οὖν ... — 879 B). Hiatus exstant 17.
Denique de verberibus agitur inde a p. 879 C (ὧδε οὖν ἔϲτω)
usque ad finem huius libri. Ea praecepta, quae p. 879 C — 880 A
legimus, tantum adhortationes esse aperte dicitur (καὶ ἐὰν μέν τιϲ
τοιούτοιϲ παραμυθίοιϲ εὐπειθὴϲ γίγνηται .. 880 A); itaque licere
non videtur hiatus inde a p. 879 D — 880 A inventos (11) ducere in
eorum numero qui legibus debentur. Lex autem incipit a verbis ὁ
δὲ δυϲπειθὴϲ ... δέχοιτο ἂν τὸν τοιόνδε .. νόμον (880 A). Hiatus
6 inveniuntur 6. Inde a p. 881 B — 882 C rursus leges conduntur;
17 hiatus legimus 17.
Libri X. p. 907 D (ἀϲεβείαϲ ὅδε ἔϲτω ...) — 908 A (ὑπαρ-
χέτω πᾶϲι) lex de impietate conditur inserta explicatione copiosiore
de impietatis vi; lex autem porro tractatur inde a p. 908 E (τοὺϲ
μὲν ὑπὸ ἀνοίαϲ ..... ὁ δικαϲτὴϲ .... νόμῳ τιθέϲθω) — 909 C
4 (ὄφλῃ τὴν δίκην). Hiatus invenimus 4.
Subiungitur p. 909 D (ἔϲτω γὰρ νόμοϲ ὅδε — ξυνεύχεϲθαι) in-
terdictum nequis sacra privata procuret; quod repetitur p. 910 C
1 (κείϲθω γὰρ νόμοϲ οὗτοϲ) — D. Hiatus semel occurit.
Libri XI. p. 913 D lex, quae de thesauro invento est, sancitur
(— 914 A θανάτῳ ζημιούϲθω); sequuntur leges, quae ad res
inventas referuntur, inde a p. 914 B (περὶ ϲμικρὰ καὶ μεγάλα ..
τοῦτο νόμιμον ...) — C (ἀποτινέτω τῷ καταλιπόντι); subiungitur
lex actionis possessoriae (914 C [ἐὰν δέ τιϲ ἐπαιτιᾶται] — E τοὺϲ
9 ἄρχονταϲ). Hiatus inventi sunt 9.
P. 914 E (ἀγέτω) — 915 C (τ. ἐγκλημάτων) de servis et iuri-
4 bus officiisque libertinorum agitur; exstant hiatus 4.
Inde a p. 915 C (ἐὰν δὲ ὥϲ αὐτοῦ ἐφάπτηται) usque ad D
(χειμερινά) lex statuitur, quae ad quaestiones de possessione legitima
2 pertinet. Hiatus insunt 2.
Porro de rebus emendis vendendisve agitur (915 D ὅϲα δὲ διά
τινοϲ ὠνῆϲ ...) — 916 A (τ. ἀναγωγῶν τ. κατὰ νόμουϲ εἵνεκα);
subiungitur lex redhibitionis (ἀναγωγή) inde a p. 916 A (ἡ δὲ κ.
νόμουϲ ἀναγωγή ...) usque ad C (τῷ πριαμένῳ τριπλάϲιον).
Inseruntur pauca de circulis privatis, quorum instituta pro lege valere
non debeant (915 E ἐράνων δὲ πέρι — μηδαμῶϲ ἐϲομένων).
14 Hiatus invenimus 14.
P. 917 B (ὅδε νόμοϲ) — E (μηνυτὰϲ ϲαφεῖϲ) rursus de mercatu
4 agitur. Hiatus insunt 4.
P. 919 D (νόμοϲ .. τοιόϲδε .. γιγνέϲθω) — 920 B (φυλακτέον
μᾶλλον) leges de mercatura tenui statuuntur. Hiatus enumeravi-
7 mus 7.
Sequuntur leges, quae ad opus recte perficiendum eiusque pre-
tium pertinent (920 D — διαλλάττεϲθαι), p. 921 A (νόμοϲ κείϲθω)
— B (τῷ ἀναιρουμένῳ), p. 921 C (νόμοϲ ὁ βοηθῶν) — D (ἐν τ. κ.
5 φυλὰϲ δικαϲτηρίοιϲ). Hiatus legimus 5.

P. 923 C — 924 C (μετεχέτω) de testamentis agitur. Hiatus
insunt 8. 8
Accuratius legislator de filia herede loquitur inde a p. 924 E
(νόμοϲ . . . κείϲθω) usque ad p. 925 C. (τοῦ μὴ διαθεμένου). Hiatus
invenimus 8. Subiungitur lex de fortuna eius, qui liberis orbus mor- 8
tuus est (925 C — D [ἐνομοθετήϲαμεν]). Hiatus occurrit semel. 1
Moderatio harum legum statuitur p. 926 B (. . . ὅδε νόμοϲ κείϲ-
θω) — D (βαρυτέρα). Hiatus invenitur semel. 1
P. 926 E legislator ad res, quae ad tutelam pertinent, transit;
sancitur p. 927 D, ut damnum, quo orbus adfectus sit, duplum com-
pensetur. Hiatus occurrit semel. P. 928 A [ἀπειλή τιϲ . . .] — D 1
[τῇ πόλει]) de officiis tutoris agitur. Hiatus exstant 2. 2
Sequuntur leges de abdicatione filii (929 A [κατὰ νόμον τοιόνδε
τινά] — D [τ. αὐτῆϲ ἀποικίαϲ ἐμμελῶϲ]) et de cura patris (929 D
νόμοϲ αὐτῷ κείϲθω — E τ. ἐπίλοιπον βίον). Hiatus invenimus 4. 4
P. 929 E (ἐὰν δὲ) — 930 A (ξυνοίϲουϲιν) de discordia maritorum
agitur. Id quod de noverca non inducenda legimus (930 B ἐὰν δὲ
τελευτᾷ γυνή — τῇ πόλει), pro lege valere non potest (ϲυμβουλευ-
τικὸϲ . . . .).
P. 930 C (ἦν δὲ ὁ ἀνήρ — τῷ νόμῳ) lex de novo coniugio
conditur; subiunguntur decreta de liberis servorum et servarum (930 D
[ὅταν δὲ . . .] — E [ϲὺν τῇ γεννηϲάϲῃ]. Hiatus legimus 9. 9
Tum lex de parentibus colendis sancitur (p. 932 A [νόμοϲ
ὅδε . . .] — D [μηνύϲεωϲ ἕνεκα]). Insunt hiatus 5. 5
P. 933 C (λεγέϲθω . . . ὅδε νόμοϲ περὶ φαρμακείαϲ) — E (τὸ
βλαβέν) invenimus leges, quae ad veneficia similesque res pertinent.
Hiatus numerati sunt 7. 7
Quae de furto etc. praescribenda erant, excidisse videntur post
p. 934 C (νομοθετεῖν): cf. Ritter. l. a. p. 112 adnot.
P. 934 C (μαινόμενοϲ) — D (ὁ τέταρτοϲ) agitur de insanis
custodiendis. Hiatus occurrit semel. 1
Edicitur p. 934 E (περὶ κακηγορίαϲ ἔϲτω νόμοϲ . . ὅδε —
κακηγορεῖν), ne ullus homo maledictionibus adficiatur; ac p. 935 B
(ὧν δὴ χάριν) — C (ζημίᾳ) accuratius exponitur, quibus locis con-
vicia adhibenda non sint; additur edictum, ne ulli poetae alios
illudere liceat (p. 935 E — 936 B [τοῖϲ νόμοιϲ]). Hiatus autem
insunt 9. 9
Nec licet cuiquam mendicare (p. 936 C διὸ τῷ νομοθέτῃ — τὸ
παράπαν). Hiatus occurrit bis. 2
Sequitur lex de damno compensando (936 C δοῦλοϲ δὲ ἄν — E
βλάβην). Invenimus hiatus 2. 2
P. 936 E (ἐάν τιϲ ἑκὼν . . .) — 937 D (τ. ἔμπροϲθεν δικῶν)
de testimoniis apud iudicem dicendis agitur. Leguntur hiatus 12. 12
Denique p. 938 A (ἀπειθοῦϲι δὲ φωνὴ νόμου ἥδε) — C lex,
quae ad litigiosos rabulas spectat, conditur. Insunt hiatus 4 (3 + 4
τεθνάτω. ἐάν 941 A).

Libri XII. p. 941 A (ἐάν — ὄφλῃ) legimus edictum ne quis
2 munus sibi vindicet. Exstant hiatus 2.

Sequitur lex de furto et latrocinio (941 C τοιῷδέ τινι ἐνεχέςθω
7 νόμῳ — 942 A ζημιοῦν). Hiatus inveniuntur 7.

P. 943 A (νόμους ... τούςδε) — D (πρόςθεν ἐτέθηςαν) agitur
de desertione, p. 944 C (ὧδε ... λεγέςθω νόμῳ) — D (δίκη ῥιφθέν-
των) et 944 E (ἔςτω νόμος) — 945 A (τοῦ τετάρτου μέρους) de
4 ignavia. Hiatus insunt 4.

Tum legislator p. 945 B ad summos magistratus, εὐθύνους sive
correctores, transit et praescribit, qui quoque tempore eligantur
(945 E τοιάνδε γένεςιν — 946 E διπλαςίαν τινέτω). Hiatus enu-
15 meravimus 15.

P. 947 A (τὰς δὲ εὐθύνας... ἀκούειν χρὴ τίνες ἔςονται κτλ.)
usque ad 947 E (θήςουςι) privilegia correctorum statuuntur. Inveni-
7 mus 7 hiatus.

P. 947 E (ἂν δέ τις τούτων) — 948 B (τετάρτου δὲ δύο) expo-
nitur, quid, si unus ex correctoribus accusatus sit, fieri debeat. Hiatus
3 insunt 3.

Porro de iure iurando (948 E νόμος.. κείςθω — 949 B δι-
δόναι κυρίως), de officiis civitati debitis (949 C [περὶ δὲ χορείας]
1 — E [τὸ προςταχθέν]) agitur. Hiatus semel invenitur.

Id quod ad peregrinationem pertinet, invenimus p. 950 D (ὧδε ...
2 χρὴ ποιεῖν περὶ ἀποδημίας) — 951 A (παρεμένους); hiatus 2.

P. 951 C (πρῶτον μὲν) — 952 D (διαδικαςίαν) agitur de offi-
ciis eius, qui in terris externis versatus redierit. Inseritur accurata
explicatio concilii summi (ςυλλόγου νυκτερινοῦ) inde a p. 951 E (τὴν
δὲ ςυνουςίαν) usque ad 952 B (χείρους τῶν πολλῶν).
8 Insunt hiatus 8.

Peregrinorum quattuor classes sunt discernendae, ut inde a p. 952 D (τέτταρες δὲ εἰςὶ ξένοι) exponitur (— 953 E μηδὲ κηρύγμαςιν ἀγρίοις). Tamen legibus haec explicatio annumerari non potest.

Sequitur lex de vadimonio faciendo (953 E [ἐγγύην] — 954 A
1 [ὁ ἀποδόμενος]); hiatum invenimus semel.

Porro agitur de ea re, num liceat furtum in domo aliena quaerere (954 A [φωρᾶν δὲ] — C [ςημηνάςθω]). Hiatum nullum legimus.

P. 954 C (τῶν ἀμφιςβητηςίμων) usque ad E (ἐπιλήψεως) de
8 praescriptione agitur. Hiatus insunt 8.

P. 954 E (ἐάν τις) — 955 B (ἐάν τε καὶ νικᾷ) sancitur, ut
magna poena adficiatur qui aliquem libertate privet; idem accidat et
furum occultatori (955 B) et ei qui exsulem excipiat (ibidem), et ei
qui maiestatem civitatis laedat (p. 955 B [τὸν αὐτὸν φίλον] — C
[ἔςτω δίκη]), et ei qui, cum reipublicae operam praeberet, dona
acceperit (p. 955 C [τοὺς τῇ πατρίδι διακονοῦντας] — D [τῇ δίκῃ]).
9 Hiatus invenimus 9.

Porro leges conduntur de tributis, quae civitati solvenda (955 D [χρημάτων εἰςφορᾶς] — E [τελουμένων]), et de donis, quae dis-

ponenda sint (955 E [θεοῖϲι δὲ ἀναθήματα] — 956 B [μεμιμημένα]). Hiatus insunt 3. 3

P. 956 B sqq. de iudiciis eorumque potestate agitur (inde a p. 956 B [δικαϲτηρίων δὲ] — D [ἀποτινέτω]) et p. 958 A (νόμουϲ αὐτῶν χρεὼν γίγνεϲθαι τούϲδε) — C (ζημιούϲθω). Invenimus 7 hiatus. 7

Legislator postquam hominem, ad quem omnes leges conditae spectant, per totam vitam prosecutus est, etiam mortuo consulens omnes res, quae ad funus pertineant, instituere vult. Itaque praescribit, quomodo exsequiae funeris instituendae sint: p. 958 D — 959 A (περὶ τελευτήϲανταϲ δή — ἐκφορά), p. 959 D (ἔϲτω δὴ νόμοϲ οὗτοϲ) — E (αἰϲχρόν), 959 E (τῷ δὲ πολιτικῷ νόμῳ) — 960 A (ζημίᾳ). Insunt hiatus 2. 2

Hic legislationi finis impositus est. Demonstravisse autem nobis videmur illas formulas paene innumerabiles, quae persaepe hiatum efficerent, generi legum scribendarum deberi. Atque exstant in inscriptionibus vel in Aristotelis πολιτείᾳ Ἀθηναίων vel in legibus apud oratores Atticos traditis similes ac Νόμων in libris inventae, quae sunt ἀρχέτω ἔτη (VI 755 A) (766 B), μετεχέτω, ἐάν (VI 784 D), φυλὴ ἑκάϲτη ἐπώνυμοϲ (VIII, 828 C), καρπούϲθω, ἐάν (VIII 844 E), ζημιούϲθω. ἐάν (ib. 845 A), ὀπωριζέτω, ἐάν — βούληται. ἐάν — ἁπτέϲθω, ἐάν (ib.); κύριοι εἰϲαγωγῆϲ (ib. 847 D), ἴτω ὅπῃ (ib. 850 C). ἐκπεμπέτω ἄϲυλον (IX 866 D), φευγέτω ἀειφυγίαν (ibid. 871 D), κτεινέτω ἢ — παραδότω. ὁ (ibid. 871 E); φευγέτω ἀειφυγίαν (ibid. 877 C); δούλῳ ἢ — ἐλευθέρῳ ἢ — δεϲπότου ἔϲτω (bis) — δούλου. ἐάν (XI 930 D); τεθνάτω ἁλούϲ (XII 955 D) etc.

Itaque idem de f o r m a legum a Platone conditarum dicendum est, quod Hermannum de r e demonstrasse supra commemoravimus. Quae cum ita sint, hiatus illis formulis effecti n o n vitiosi habendi sunt.

Nunc autem quaerendum est, quid ex numero hiatuum in aliis dialogis alio concludi possit. Haec tabula autem ostendet, quo ordine dialogi, si frequentiam hiatus sequimur, se excipiant:

	numerus hiat. in sing. pag.		numerus hiat. in sing. pag.
Lysis	45,97	Convivium	35,98
Euthydemus	45,10	Gorgias	35,42
Parmenides	44,10	Euthyphro	35,30
Charmides	44,03	Reipublicae I—X.	35,27
Reipublicae I.	43,85	„ VII.	35,16
Phaedo	40,94	„ X.	34,40
Protagoras	40,28	Laches	33,60
Reipublicae IX.	39,80	Reipublicae VIII.	33,06
„ IV.	39,63	Theaetetus	32,70
Apologia	38,78	Reipublicae VI.	32,43
Meno	38,28	„ II.	32,29
Hippias minor	37,46	„ III.	32,09
Crito	36,00	„ V.	31,31

	numerus hiat. in sing. pag.		numerus hiat. in sing. pag.
Cratylus	31,18	Legum lib. IV. . . .	4,79
Menexenus	28,19	„ „ I—XII.[30]) .	4,70
Phaedrus	23,90	Philebus	3,70
Legum lib. V. . . .	6,71	„ VIII. . . .	3,68
„ „ III. . . .	6,24	„ VII. . . .	2,47
„ „ XII. . . .	5,69	„ VI. . . .	2,36
„ „ X. . . .	5,59	Timaeus	1,17
„ „ II. . . .	5,46	Critias	0,80
„ „ XI. . . .	5,43	Sophista	0,61
„ „ I. . . .	5,11	Politicus	0,44
„ „ IX. . . .	5,08		

Hanc tabulam inspicientes duas dialogorum turmas discerni posse intellegimus: prior dialogos inde a Lyside usque ad Menexenum (de Phaedro postea) complectitur, altera pertinet a Legum libro V. usque ad Politicum; duodevinginti dialogi permultos hiatus praebent[31]), in sex autem numerus concursuum vocalium valde minutus est. Quid hoc sibi vult? Nam de casu cogitari discrimen, quod inter duas turmas exstat, vetat.

At, ut Dittenbergeri dispositionem (l. a. p. 327) sequamur, hoc discrimine credas dialogos genuinos a spuriis diiudicari posse; sed cum in priore parte Phaedo Protagoras Respublica, in altera Timaeus, Critias, quae omnia scripta Platonis esse inter omnes constat, inveniantur, statim haec opinio refutatur. Inde apparet illam discrepantiam diversitatem quae inter dictionem singulorum dialogorum exstet significare. Atque opineris diversissimam hiatus frequentiam ad diversa dialogorum genera spectare; nam supra commemoravimus, cum alii Platonis libri d i a l o g i optimo iure nominarentur, aliorum dialogum in formam narrationis redactum esse. Profecto in his scriptis, quorum in numero Lysis, Euthydemus, Parmenides, Charmides, Respublica, Phaedo, Protagoras, Apologia, Convivium ducenda sunt, saepe hiatus efficitur insertis ἔφην ἐγώ, ἔφη similibusque. Sed, ut ceteros omittamus, Theaetetus non solis illis insertis magnam hiatus copiam deberi ostendit; nam hic dialogus, in quo Plato aperte dicit se illorum insertorum pertaesum esse (p. 143 C)[32]), permultos hiatus praebet.

Nec discrepantiae hiatus numerorum deberi possunt personis, quae in dialogis producuntur; nam in Sophista et Politico, qui dialogi hia-

---

30) Hi numeri effecti sunt et concursibus (474), qui illi legum scribendarum generi debentur, et paginis (42, 2), quibus continentur, deductis.

31) Nihil refert e. gr. inter numeros Lysidis et Menexeni satis magnum discrimen esse; nam hoc debetur ei causae, quod in Lyside forma narrationis adhibita est, cuius insertis ἔφην ἐγώ, ἔφη etc. persaepe hiatus producitur. Consentaneum autem est Menexenum non magis quam Lysidem hiatum vitare; quod inde a Legum libro V. sine dubio fit.

32) Cf. ad hunc locum C. Ritter. *Unters. über Plato*, p. 54 adn.

tum quam maxime vitant, fere easdem personas invenimus, quas in Theaeteto.[33])

Denique consentaneum est illud discrimen proprietate rerum tractatarum effectum non esse; nam hiatus minime a re pendet, uno illo genere, quod in Legibus invenimus, excepto.

His igitur de causis non possumus non existimare illas differentias cohaerere cum ordine temporis, quo dialogi scripti sint.

De dialogorum, qui priori turmae tributi sunt, temporibus statim omittemus accuratiora hac quaestione enucleare; adnotandum autem est nostras observationes non impedire, quominus dialogos inde a Lyside usque ad Menexenum ei Platonis aetati tribuamus, qua Dittenberger, Arnimius, Ritter eos conscriptos esse volunt. Quaeramus nunc, quid de altera turma enucleari possit. Cum Timaeus Critias Philebus Leges, quos hiatum vitare studere tabula nostra docet, postremae Platonis aetati optimo iure adscribantur, inde concludi potest studium hiatus vitandi tamquam notam illius nostri auctoris aetatis esse.[34]) Inde sequitur, ut et Sophista et Politicus postremae Platonis aetati tribui possint. Atque cum et Dittenberger et Ritter et Arnimius idem invenerint, Sophistam Politicum Timaeum Critiam Philebum[35]) Leges ultimos dialogos esse pro certo exploratoque habemus; quod ne Immischium quidem negare potuisse supra vidimus. Si nunc restat, ut disputemus quonam ordine haec sex scripta se excipiant, dicendum est ex diversis hiatus numeris nihil concludi posse nisi forte hoc unum morte impeditum esse Platonem, quominus Philebo et Legibus extrema lineamenta afferret; huic enim rei deberi videntur numeri inter se diversi hiatuum in Legibus Phileboque et in Timaeo Critia Sophista Politico inventorum.

De Phaedro denique Blassius recte dixerat verisimile esse hunc dialogum a Platone retractatum esse; quod cum alias res tum eam, quod compluribus locis hiatum vitare studeat, significare videri. Ac profecto studio hiatus vitandi nonnullae Phaedri partes insignes sunt. Cum enim inde ab initio huius dialogi usque ad p. 250 C (δεδεσμευμένοι) de hiatu vitato nequaquam cogitari possit, p. 250 C (ταῦτα μὲν οὖν) — 251 A (θεῷ τοῖς παιδικοῖς) tantum bis hiatum in-

33) Personae Theaeteti: Socrates
Theodorus
Theaetetus
Sophistae: Theodorus
Socrates
Hospes Eleates
Theaetetus
Politici: Socrates
Theodorus
Hospes El.
Socrates minor.

34) Rem ita se habere eo confirmatur, quod Legum singuli libri, qui certe eodem tempore orti sunt, eandem fere hiatus frequentiam praebent.

35) Cf. ab Arnim, p. 16. 17.

venimus (cf. Blass l. a.). P. 251 A (ἰδόντα) — 256 E (ἄνουν παρέξει) rursus permulti concursus vocc. leguntur; duos autem solum p. 257A—B (τ. βίον ποιῆται) enumeravimus (coι, ὦ — coι ἀπηνέc). Rursus magnus numerus hiatuum pp. 257 C — 259 B (τυγχάνω ὤν) inest, perparvus autem p. 259 B (οὐ μὲν δὴ) — E (μέλλῃ). Permulti inveniuntur pp. 260 A — 265 A (μάλα ἀνδρικῶc), perpauci p. 265 A (ᾤμην cε τἀληθέc. . .) — D (ὁ λόγοc), p. 265 E — 267 D (τίθενται ὄνομα). Augetur denuo numerus hiatuum inde a p. 267 D (τὸ ἐν κεφαλαίῳ) usque ad 279 C, etiamsi paucis locis studium hiatus frequentiae imminuendae exstat (cf. p. 273 B (τοῦτο δὴ) — C (τὰ τέχνῃ λεγόμενα), ubi semel hiatus invenitur (μόνω ἤcτην), p. 278 B (οὐκοῦν ἤδη) — D (ἐcπούδακεν ἐκείνων), ubi duos hiatus [Λυcίᾳ, ὅτι — οἳ ἐπέcτελλον] invenimus).

Videntur igitur nonnullae Phaedri partes a Platone retractatae esse, eo tempore cum legem hiatus vitandi iam ratam haberet. — Postquam supra vidimus Platonem in illis sex scriptis concursus vocc. classium II et III quam maxime vitare studuisse, cum in ceteris omnibus dialogis hi non minus frequentes sint quam classis I, illud paucis aliis observationibus confirmabimus.

Iam Arnimius (l. a. p. 16) animum ad formulas τὸ ποῖον similesque attendit, cum demonstraret eas in Sophista Politico Phileboque frequentissimas esse. Atque etiamsi non dubitamus, quin Plato multis locis iis alia commotus ratione usus sit, tamen apparet eas nonnunquam propter hiatum vitandum adhiberi. Incipiamus a Sophista:

p. 257 C hospes Eleates Theaetetum adloquens τόδε δέ, inquit, διανοηθῶμεν, εἰ καὶ coὶ ξυνδοκεῖ. Theaetetus autem verbis hospitis quasi irrumpit illo τὸ ποῖον; quod plane supervacuum esse videtur. Cum autem sequatur ἡ, hiatus ortus esset concursu illorum ξυνδοκεῖ et ἡ. Magis autem perspicuum erit Politici p. 265 D/E μανθάνειc γάρ που . . . . . Τὸ ποῖον; . . . Ὅτι . . . . —

p. 266 D ἐκεῖνό ἐcτι καταφανὲc . . . τὸ ῥηθὲν . . . ἐν τῇ . . . . ζητήcει . . . . . Τὸ ποῖον; . . . Ὅτι . . . . —

p. 277 E τοὺc γάρ που παῖδαc ἴcμεν, ὅταν ἄρτι γραμμάτων ἔμπειροι γίγνωνται . . . . . Τὸ ποῖον; . . . Ὅτι . . . . —

Porro invenimus Philebi (nam in Timaeo Critiaque talium formularum adhibendarum nulla fuit occasio) p. 41 D οὐκοῦν . . . τόδε εἴρηται καὶ cυνωμολογημένον . . . κεῖται . . . . . Τὸ ποῖον; . . . Ὡc . . . . p. 59 B/C τόδε δὲ διαμαρτύραcθαι τῷ λόγῳ . . . . . Τὸ ποῖον; . . . Ὡc . . . . —

p. 59 E οὐκοῦν τάδε . . . . ὀρθότερον ἂν ἔχοι . . . Τὰ ποῖα; . . . Ἅ . . . . —

p. 64 D οὐδείc που τοῦτο ἀνθρώπων ἀγνοεῖ . . . . Τὸ ποῖον; . . . Ὅτι —

Denique leguntur Legum

libri VII. p. 794 D τὸ γὰρ δὴ νῦν καθεcτὸc . . . ἀγνοεῖται παρὰ τοῖc πᾶcιν ὀλίγου . . . . . Τὸ ποῖον; . . . . Ὡc —

ib. 800 E εἰ πρῶτον ἓν τοῦθ' ἡμῖν ... κείcθω ... Τὸ ποῖον; Εὐφημία —

Putamus his omnibus locis τὸ ποῖον, cui illa τόδε vel τάδε vel τοῦτο antecedentia debentur, supervacuum esse, nisi hiatus vitandi causa positum esset.

Simile studium hiatus vitandi ex usu vocabulorum ἀνάγκη et ἀναγκαῖον Aristotelico in dialogorum fragmentis invento elucere Georgius Kaibel observavit (l. a. p. 10). Quocum comparari potest quod Critiae p. 114 C legimus: enumerantur quini gemini Neptuni et Clitus filii: ἐπὶ δὲ τοῖc πέμπτοιc τῷ μὲν ἔμπροcθεν Ἀζάηc ὄνομα ἐτέθη, τῷ δὲ ὑcτέρῳ Διαπρεπήc. Cum omnibus locis antecedentibus dictum sit de filiis προτέροιc, hoc loco, ut hiatus vitaretur (scil. τῷ μὲν προτέρῳ Ἀζάηc), ἔμπροcθεν positum esse videtur: simile quoddam (ἐν τῷ ὕcτερον (pro ὑcτέρῳ) ἔτει) apud Aristotelem inveniri rursus Kaibelius (l. a. p. 13. 176) ostendit.

Vereor igitur ne nemo iam dubitet, quin Plato aetate postrema consulto hiatum vitarit. Ac tametsi hanc mutationem sibi conscius et de industria instituit, negari non potest eam maxime ad chronologiam Sophistae Politicique dialogorum illustrandam aliquid conferre.

VITA.

Natus sum GUALTHERUS JANELL Mirovii in oppidulo Megalopolitano a. d. III. Non. Sept. anni MDCCCLXXVII patre GUILELMO matre FRIEDA e gente WENNMOHS, quos adhuc superstites valde gaudeo. Fidem profiteor evangelicam.

Domi parentum litterarum imbutus elementis vere anni MDCCCXC in tertiam classem Catharinei gymnasii Lubecensis receptus sum. Hic regimine JULII SCHUBRING viri excellentissimi artibus liberalibus sum instructus; neque possum quin pronuntiem, quantam debeam prae ceteris magistris gratiam SCHUBRINGIO HEMPELIO HOFFMANNIO.

Mense Martio anni XCVI maturitatis instructus testimonio Rostochium me contuli, ut studiis philologis et theologis operam navarem; sed inde ab anno sequente totum philologiae me dedi. Postquam Rostochii per biennium moratus sum, Gottingam migravi. Inde mense Aprili anni XCIX petii Halas Saxonum; denique autumno eiusdem anni Rostochium reverti.

Docuerunt me viri summi: Rostochii JOANNES ab ARNIM, nunc Vindobonensis, ERICUS BETHE, nunc Basiliensis, WOLFGANGUS GOLTHER OTTO KERN GUSTAVUS KOERTE FRIDERICUS PHILIPPI FRIDERICUS SCHIRRMACHER GUILELMUS WALTHER; Gottingae GEORGIUS BUSOLT GEORGIUS KAIBEL FRIDERICUS LEO GEORGIUS ELIAS MUELLER ADOLFUS SCHULTEN GUILELMUS SCHULZE GEORGIUS WENTZEL; Halis Saxonum FRIDERICUS BLASS RUDOLFUS HAYM MAX IHM EDUARDUS MEYER ALOISIUS RIEHL CAROLUS ROBERT GEORGIUS WISSOWA.

Insigni erga me JOANNIS ab ARNIM BETHII KERNII benevolentia factum est, ut seminarii philologi Rostochiensis per quattuor semestria, quorum per duo senior, sodalis ordinarius essem; in Gottingense KAIBELIUS et LEO me receperunt; seminarii Halensis fui sodalis BLASSIO et WISSOWA moderantibus. In seminarium historicum Rostochiense a SCHIRRMACHERO, Halense a MEYERO receptus sum. Ut exercitationibus interessem epigraphicis, KERN et IHM, historicis, BUSOLT, philologis, WENTZEL, archaeologis, ROBERT benigne permiserunt.

His viris omnibus, imprimis autem JOANNI ab ARNIM FRIDERICO BLASS OTTONI KERN EDUARDO MEYER, quos moderatores studiorum meorum praestantissimos atque erga me benevolentissimos nactus sum, gratiam quam maximam habeo semperque habebo.